

VEZÉRCIKK

Képzlődés? • *BL*

Évek óta él bennem egy különös kép. Különböző formában újra és újra megfogalmazódik. Úgy, mint amikor a legendás (6:3-as) angol-magyar futballmeccs után villamoson, autóbusszon mindenki a mérkőzésről beszélt. Embereket látok, hallok magam körül, akik mind Jézusról beszélgetnek. Az utcán, a villamoson, a buszon, az emberek egymás közt Jézusról szólnak, felőle érdeklődnek. Képzlődésnek gondoltam, megpróbáltam elhessegetni magamtól ezt a képet. Amikor eszembe jutott, szándékosan másra gondoltam, ettől viszont lelkiismeret-furdalásom támadt. Néha sikerült hetekig nem gondolni rá, de egy igehirdetés vagy naponta egy-egy bibliai vers újból felidézte. A kép az idők során nem kopott meg, hanem egyre árnyaltabb, egyértelműbb lett. Megértettem, hogy Isten terve velem, velünk több, mint az, hogy tisztán megőrizzük magunkat a bűnös világban, és halálunk után üdvösséget nyerjünk. Isten úgy szerette ezt a világot, minden embert, hogy egyszülött Fiát adta... Ezt a minden ember iránti szeretetet adta a szívünkbe Szentlelke által. A dolgok megváltoztak. Eddig úgy gondoltam, hogy minden és mindenki érettem van. Minden együttműködik a javamra. Ma azt gondolom, hogy én vagyok másokért. Az egyes emberek megnyerésének missziós terve helyébe az a cél került, hogy minden emberhez eljusson az örömezenet. Ezután a hívó élet nem az, hogy hogyan kérjük Istent, miként segítse (missziós)terveinket, hanem az, meg tudjuk-e érteni és végrehajtani az Ő akaratát a világban. Lelke által részesei leszünk az Alkotó munkájának.

Életünk egyik legfontosabb döntése az volt, hogy elfogadtuk Isten Jézus Krisztusban megjelent megmentő szeretetét. A második, talán még fontosabb, ha eldöntjük, hogy még a üdvösségünk sem drágább annál, hogy kedvében járjunk neki, aki minket az életénél is jobban szeretett. Terveinkben, céljainkban azonosulhatunk Vele, ha nekünk is az lesz a legfontosabb, hogy Őt szolgáljuk. Miként lehetséges ez? Lelke által! Szívét és Lelkét megosztotta velünk. Szelleme által nem mi teljesedünk ki, nem mi leszünk gazdagabbak, hanem Isten Lelke ölt testet bennünk, hogy általunk kézzelfoghatóan jelen lehessen a fizikai világban. Hogy rajunk keresztül megkeresse és megtartsa, ami elveszett.

Ha egy tóból minden halat ki akarunk fogni, nem mesterhorgászokat szerződtetünk, hanem kerítőháló után nézünk. Hasonló módon az új missziós szemlélet is másfajta stratégiát igényel. Az évek során bennem kirajzolódott missziós tervet megpróbálom megfogalmazni a következő számban.

CÍMLAPON

Aki bőven vet • Gulyás testvér elbeszélése alapján: BL

%, „Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem.

Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem” (1Kor 9,16).

Pál apostol itt nem anyagi szükségéről beszél, hanem arról a kényszerítő tűzről, amely – mint Jeremiás próféta esetében – szívébe és csontjaiba volt rekesztve (Jer 20,9). Ezt azért említem, mert én is ezt éreztem évtizedeken át. Ezt a bizonyosságot Isten dicsőségére és a lelkek bátorítására mondom el, „Mert nem merek szólni semmiről, amit nem Krisztus cselekedett általam...” (Róm 15,18).

Kezdem az elején. Amikor az Úr kegyelme által a gyermeke lettem, mennyei, szent hívással elhívott a szolgálatra. Azután mind több és több pénzt rendelt ki, minden kérés nélkül, és ekképpen sáfára is lettem. Isten elvárja gyermekeitől, hogy hűek, szeretetteljesek és hálásak legyenek, hűségesen szolgáljanak, a sáfároktól megköveteltetik a bölcsesség és becsületesség. Igyekeztem mind a három téren megállni a helyemet. Ha valamit el is értem, ez csakis az Úr nagy kegyelmének köszönhető.

Nem tudok elég hálát mondani Isten végtelen kegyelméért, 42 éven keresztül vezetett, oltalmazott, megáldott és áldássá tett. Sok veszélyen és viszontagságon áteszt, különösen a kommunizmus ideje alatt. Több keleti országból kiutasítottak, az egyikben pedig be is börtönöztek. De semmi sem riasztott vissza attól, hogy végezzem azt a munkát, amit az Úr rám bízott. Látva ezekben az országokban a lelki éhséget, nem sajnáltam fáradtságot, sem más áldozatot, csak hogy áldás lehessen, amerre csak járok. Hála az Úrnak, az eredmény nem maradt el: sok embert láttam az Úrhoz térni. Voltak többen, akik Szentlélek keresztséget nyertek. Több száz betegért imádkoztam, és szemtanúja voltam csodálatos gyógyulásoknak. Jézus, a drága főorvos mindenféle betegségből gyógyított meg, olyanokat is, akiktől lemondtak az orvosok. A sok bizonyossággal egy egész könyv megtelne.

Nagy öröm volt számomra, amikor olyan fiatalokat láttam, akik az Úr szolgálatára szánták magukat. Ezek között volt a világszerte ismert dr. Kuzmic Péter, lelki fiam. Mérnöknek készült, és ösztöndíja volt a belgrádi egyetemre. Csak 16 éves volt, amikor Szlovéniában szolgáltam abban gyülekezetben, ahova járt. Miután elfogadta a hívást, minden egyébről lemondott, és nagy prédikátor lett belőle.

Ilyen még Veres János Kolozsváron, akinek többszáz tagú gyülekezete van. Néhány évvel ezelőtt azt mondta nekem: „Emlékszik rám, Pisti testvér? Én vagyok a tanítványa.” Egy fiatal lelkipásztor Lengyelországban azzal „vádolt”, hogy: „A testvér a hibás abban, hogy én lelkipásztor vagyok. Amikor a fiatalok táborozásán szolgált néhány évvel ezelőtt, akkor adtam magam az Úr szolgálatára.” Hasonló dolgok történtek más országokban, így Amerikában is. Nagyon hálás vagyok az Úrnak – amint Pál apostol mondja –, hogy a mi munkánk „nem hiábavaló az Úrban”.

A másik feladat, amivel az Úr megbízott, a sáfárság. Erre nem számítottam, és nem is kértem az Úrtól. Szegény családban születtem Romániában. Itt Amerikában sem voltam soha jómódú. Amikor először utaztam Európába 1960-ban, nem volt semmi pénzem. A bankból kellett kölcsönt felvennem az útiköltségre, és New Yorkba teljesen pénz nélkül érkeztem vissza. Anyagiakban csak az Úrra és nem emberekre akartam támaszkodni. Azután Ő elkezdett munkálkodni. Először bennem végezte el a munkát. Kiírtott a szívemből minden anyagiasságot, mielőtt nagy összegeket bízott reám. 1961-ben egy ismeretlen testvérnő ezer dollárt adott az útiköltségemre. Ez volt az első nagyobb összeg, amit kaptam. Ekkor könnyes szemmel ezt mondtam: „Hála neked Uram, hogy megbízol bennem!” De nem óhajtottam soha, hogy nagy házam, szép autóm legyen. Igazi örömeimet abban leltem, ha Istennek imaházat építhettem, vehettem vagy nagyobbíthattam. Ami engem illet – mint Pál apostolnak –, nekem is csak bérelt lakásom van (ApCs 28,30).

A Biblia azt írja, hogy „aki bőven vet, bőven is arat” (2Kor 9,6). Elkezdtem bőven hinteni a magot. Az Úr irányított, és anyagi szükségleteket elégíthettem ki Kelet-Európában. Megindult a körforgás, mindig többet és többet arattam. 42 év alatt több mint egy és fél millió dollárt rendelt ki az Úr. Halleluja! A pénzből tíz országban, 160 imaház építésében vagy

vásárlásában segítettem. Ezenkívül hét bibliaiskolának és négy táborozóhelynek nyújtottam segítséget. Nagy felelősség ennyi pénzt elosztani. Mivel a becsületességgel nem volt problémám, csak arra kértem az Urat, hogy adjon bölcsességet és irányítson, hogy hol és mennyit adjak.

Természetesen nagyon meg kellett dolgoznom a pénzért. Állandóan utaztam, télen, nyáron, és szolgáltam a gyülekezetekben. Évek során több mint fél millió kilométert tettem meg (45 országban), és közel ötezerszer prédikáltam. Még most is ezt teszem. Sokan ebben a korban már nyugdíjba mennek, és pihennek. Én ezt nem tehetem, mert még mindig segíteni akarok. Hálát adok az Úrnak, hogy erőt és egészséget ad a munkához. Továbbá hálát adok Istennek mindazokért a drága testvérekért itt Amerikában, akik sokat áldoztak olyan emberekért, akiket nem is ismernek. Ezek között első Márta testvérnő, aki 93 éves özvegyasszony, és 37 év alatt, amióta ismerem, több mint 50.000 dollárt áldozott az Úr munkájára Kelet-Európában. Ő volt az, aki az első ezer dollárt adta nekem.

De említhetném Allegra testvérnőt is, aki szintén özvegyasszony. Amikor öt évvel ezelőtt szívműtétet kapott, és három hónapig nem volt semmi jövedelmem, ő kivette a bankból a tízezer dollár spórolt pénzét, és elküldte nekem. Rajtuk kívül még sokan mások is áldoztak erre a szolgálatra. Akiknek a pénzt adtam, azokat nem is ismerik. Nem itt a földön kapnak dicséretet, de annál nagyobb lesz a jutalmuk a mennyben. Ott majd nyilvánvaló lesz minden. Akkor tudjuk meg igazán, hogy ki volt áldozatkész itt a földön.

Végül, hálát adok az Úrnak mindazokért a testvérekért, akik értem imádkoztak és most is imádkoznak, úgy itt Amerikában, Európában, Ausztráliában és még Afrikában is. Nem is tudom, hol lennék én ma az értem elhangzott imák nélkül. Milyen sok veszélyből mentett ki az Úr azért, mert valaki közbenjárt értem. Kívánom, hogy Ő nagyon áldja és jutalmazza meg mindezeket a drága testvéreket.

Pál apostol szavaival kezdtem beszámolómat, és az ő szavaival szeretném befejezni.

„Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15, 58).

TANÍTÁS

A Szentháromság szolgálata • Gulyás István (ford. Fábrián Csilla)

Nagyon érdekes a Szentháromság szolgálatát és belső együttműködését tanulmányozni. A kérdésre, hogy „Ki teremtette a világot?” az 1Móz 1,1-ben a következő választ találjuk: „Kezdetben teremtette Isten (utalás az Atyára) a mennyet és a földet.” János pedig így ír evangéliumában: „Kezdetben volt az Ige és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.” „Minden általa lett és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.” (Jn 1,1.3) Jób könyvében olvashatjuk: „Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható lehelete éltet.” (Jób 33,4)

Ki teremtette tehát a világot, és mindazt ami benne van? Az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Miután az ördög bünt és átkot hozott ebbe a világba, a bűn következményeként Isten elhatározta, hogy megvált és újjáteremt mindent. Míg az első teremtés a mennyel és a földdel kezdődött, és az ember megalkotásával fejeződött be, Isten az új teremtést az emberrel kezdte és az új éggel és új földdel fogja befejezni.

A kérdésre, hogy „Ki a felelős a megváltásért és az új teremtésért?” a válasz egyértelmű: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Az Atya készítette az üdvtervet, a Fiú meghalt a bűnösökért, és a Szentlélek véghezvitte a tervet. Az Istenség mindhárom személyének része van benne.

Jézus vérenek munkája

Teljes meggyőződéssel vallom, hogy egyetlen bűnös sem menekülhet meg Jézus vére nélkül. A Biblia szerint „... vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat”. (Zsid 9,21) Sokan ki akarják egészíteni Jézus vérét jó cselekedetekkel vagy a törvény betartásával. Mások szerint a megváltáshoz Jézus vére és a szombat megtartása szükséges. Néhány pünkösdi szerint: „Szükségünk van Jézus vérére, és hogy nyelveken szóljunk.” Nekem szilárd meggyőződésem, hogy Jézus vérére van szükségünk, és semmi egyébre! Ha hozzá akarunk tenni valamit, azzal feltételezzük, hogy önmagában Jézus vére nem elég.

Egyszer egy romániai pünkösdi gyülekezetben szolgáltam. Itt úgy hitték, hogy senki nem juthat a mennybe anélkül, hogy nyelveken szólna. Ki kellett igazítanom őket: „Nézzétek, én ugyanúgy szólok nyelveken mint ti, de nem a nyelveken szólás az, ami üdvösséget biztosít számomra. Sokkal könnyebb lett volna Istennek kitölteni az Ő lelkét minden testre, hogy nyelveken szóljanak. Ez nem követelt volna áldozatot. De Isten tudta, hogy így nincs bűnbocsánat. Az Atyának fel kellett áldoznia egyetlen fiát, Jézusnak vérét kellett hullatnia, hogy megmentse a bűnös embert.” Értsük meg, hogy a Szentlélek nem mossa le a bűnöket! Ő más célból küldetett, amiről később lesz szó. Nagyon igaza van az énekírónak: „Mi tisztít meg bűnöntől? Csak a Bárány Jézus vére.” Amikor erre felhívtam a romániai gyülekezet figyelmét, a pásztor a következő kérdést tette fel nekem: „Honnan tudhatjuk, hogy valakinek a tanítása igaz vagy hamis?” Így válaszoltam: „Testvér, ha bárki, aki hozzátok jön, nem Jézus vérét vallja a megváltás alapjának, forduljatok el tőle!”

Csak a véren megváltott bűnösök léphetnek be a mennyi királyságba.

A Szentlélek munkája

Bár üdvöt Jézus vére árán nyertünk, senki sem térhet meg a Szentlélek munkája nélkül.

Üdvösségre csak bűnbánat útján juthatunk, a bűnbánatot pedig bűneink tudata szüli. Tudjuk, hogy kizárólag a Szentlélek győzheti meg az embert bűneiről.

Gondoltál már valaha arra, hogy Jézus 33 évig élt és járt ezen a földön? Hirdette az örömhírt, meggyógyította a betegeket, kiűzte az ördögöket, halottakat támasztott fel, de hol voltak a megtérők? Tizenkét tanítványa közül egyik elárulta, a másik megtagadta, és amikor letartóztatták, mind elhagyta Őt. Megfeszítették, és úgy tűnt, egész eddigi munkája kudarcot vallott. De nézd, mi történt pünkösdkor! Péter, aki néhány héttel korábban oly szánalmasan elárulta mesterét, felállt, és az első prédikációjára 3000 lélek tért meg. Jézus nem ért el ilyen eredményeket 33 év alatt. Mi történt? A Szentlélek elkezdte szolgálatát, a bűnösök meggyőzését. Ezért mondta Jézus tanítványainak: „Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó (Szentlélek) nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.” (Jn 16,7–8) Egész életedben beszélhetsz egy embernek az üdvösségről, mégsem jut bűnbánatra, ha a Szentlélek nem használja fel szavaidat, és nem győzi meg őt. Mi legfeljebb megbántjuk a bűnösöket, de nem tudjuk meggyőzni őket. Ezért olyan fontos, különösen nekünk, igehirdetőknek, hogy a Szentlélek kenete rajtunk legyen, mert csak így láthatunk megtérő lelkeket.

A Szentlélek másik szolgálata az isteni kinyilatkoztatás. Ezért merem azt állítani, hogy a Szentlélek nagyobb tanító, mint maga Jézus. Nem potenciálisan, hanem nélkülözhetetlensége miatt. Jézus sok dolgot tanított a tanítványoknak, de ezt akkor nem tudták befogadni. Ezért is mondta nekik: „Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni; amikor azonban eljön Ő, az igazság Leleke, elvezet titeket a teljes igazságra...” (Jn 16,12–13) Érdekes, hogy amit Jézus három év alatt nem tudott elvégezni, azt milyen gyorsan véghezvitte a Szentlélek. Nem mintha a Megváltó nem lett volna képes ezt megtenni, de ez nem az Ő szolgálata volt. Az Úr Jézus nem vette el azt a feladatot, ami a Szentlélekre bízott.

Ugyanezt elmondhatjuk az isteni erőről is. Jézus megígérte tanítványainak: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek...” (ApCs 1,8) De miért csak

akkor, miért nem azonnal? Szükségük lett volna az erőre és bátorságra. Mégis, a Mester tartósan nem adhatott erőt nekik, mert ez nem az ő felelőssége volt. Adott nekik erőt rögtön, miután elhívta őket egy pontosan meghatározott feladat elvégzéséhez, de ez nem a bátor tanúságtételhez szükséges erő volt. Ezt a Szentlélek adta nekik pünkösd napján. Még ma is láthatod, hogy a Szentlélekkel telt keresztények nemcsak bátrabbak a bizonyágtételben, mint mások, de munkájuk is gyümölcsözőbb. Mindez a Szentlélek meggyőző ereje miatt van. Míg tehát az Atya a trónon ül Jézussal a jobbán, a Szentlélek hatalmasan munkálkodik a földön. Végző soron azonban minden az Atya ellenőrzése alatt áll.

A Szentháromság egysége

Sok áldást nyertem, amíg az egységet tanulmányoztam: a Szentháromság belső, egymástól való függőségét és kölcsönös engedelmességét. Amint azt már említettem, az Atya készítette el az üdvtervet, de Fián és a Szentlélek munkáján múlt, hogy azt véghezvigye. Az Atya támogatta Fiát és bizonyágot tett róla a világ előtt: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” (Mt 3,17) Amikor Jézus a földön járt, többet beszélt az Atyáról és a Szentlélekről, mint önmagáról. Ő is megvallotta, hogy Atyjára van utalva: „...a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya; mert amit ő tesz, azt teszi a Fiú is hozzá hasonló módon.” (Jn 5,19) Léven az embernek fia is, megvallotta, hogy munkájában a Szentlélektől függ. „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek...” (Lk 1,18) Ugyanakkor, amikor a Szentlélek eljött, nem magát dicsérte, hanem a Megváltót..., ahogy Jézus megjövendölte: „amikor azonban eljön Ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyemből merít, és azt jelenti ki (teszi valósággá) néktek.” (Jn 16,13–14) Milyen csodálatos példa a Szentháromság előttünk! Tanuljunk belőle mindnyájan!

A rádióban hallottuk • Fábrián Attila igehirdetése

%Elhangzott a Kossuth Rádióban 1998. január 16-án a „Pünkösd félórában”

Szeretettel köszöntök minden kedves Rádióhallgatót. A mai igei üzenetnek szolgáljon alapul Pál apostolnak a Korinthusi Gyülekezethez írt első levele 3. rész 16., majd a 6. rész 19. és 20. verse.

16. „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Lelke bennetek lakik?”

19–20. „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítétek tehát Istent testetekben.”

Pál apostol itt egymás után kétszer is rákérdez az életvitelünkre: „Nem tudjátok...?” Jogos ez a kérdés! Gyakran úgy van a mai ember is, mint a korinthusiak voltak abban az időben, hogy nem tudnak mit kezdeni magukkal. Korinthusban – a forgalmas kikötővárosban – annak idején nagy volt az ún. „szabadság” – ami inkább szabadosság, mint valódi szabadság volt. Ezért mondja ugyanebben a fejezetben Pál apostol a 12. versben: „Mindent szabad nékem, de nem minden használ. Mindent szabad nékem, de ne váljak semminek a rabjává.”

Nagyon világosan kitűnik ebből az igéből, hogy a helytelenül értelmezett, sőt gyakorolt szabadság könnyen rabsághoz vezet. Senki sem szereti a rabságot. Minden ember elemi vágya a szabadság. Ezért fontos tudni, hogy mit kezdünk magunkkal. Kik is vagyunk valójában? Alapigénk erre a kérdésre adja meg a választ: „...ti Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek...”

A templom az a hely, ahol Isten és ember egymásra talál. Szükségünk van erre a találkozásra. Isten azért teremtette meg az embert, hogy benne szeretete megvalósulhasson, és vele közösségben élhessen. Ő is vágyik erre a közösségre. Ezért mondta Mózesnek még a pusztai

vándorlás során, hogy „...készítsetek nekem szent hajlékot, hogy közöttetek lakjam.” Így készült el a „Szent Sátor”, és Isten dicsősége betöltötte azt.

Később a salamoni, majd az azt követő templomoknak is ugyanez volt a funkciója Jeruzsálemben. Jézus idejében örömmel és büszkeséggel töltötte el még a tanítványok szívét is a jeruzsálemi templom. Maga Jézus azonban gyakran került konfliktusba a formális „templomkultusszal”. Ez teljesen érthető, hiszen Jézus Krisztussal az Isten és ember közötti kapcsolatnak teljesen új szakasza kezdődött. János evangéliumában ezt olvassuk: „Az Ige testté lett, és közöttünk lakott...” (Jn 1,14). A korabeli vallási vezetőkkel kialakult ellentétének egyik oka éppen az volt, hogy Jézus saját testét „templomnak” tekintette. És az is volt!

Szolgálatát mindvégig az Atya iránti engedelmisségben a Szentlélek ereje által végezte. Ő Isten mozgó templomaként élt közöttünk. Amikor egy alkalommal bement a jeruzsálemi templomba, szívében felindulva, megtisztította azt, kiűzve onnan a kufárokat, a galambárusokat és a pénzváltókat. Amikor meghalt a golgotai kereszten, akkor a templomban a szentélyt a szentek szentjétől elválasztó vastag függöny kettéhasadt. Jelezve egy új korszak kezdetét. Mielőtt elment erről a földről, tanítványainak megígérte, hogy elküldi „a Vigasztaló Szentlelket, aki náluk lakik, sőt bennük lesz...” Ez történt pünkösdkor, a Szentlélek lakozást vett először a százhusz tanítványban, majd háromezerben, majd ötezerben és így tovább, mind a mai napig. Isten Igéje erre a szabadságra hív ma bennünket: „Mert ahol az Úr Lelke, ott a szabadság...” (2Kor 3,17) – mondja Pál apostol.

Az Istennel való közösség a Szentlélek által valósul meg az emberben. Ezért fontos tudnom, hogy testem a Szentlélek temploma. Ez felelősséggel is jár. Nem csinálhatok akármit kényemkedvem szerint. Nem élhetek saját kívánságaimnak. Pál ezt mondja közvetlenül a felolvasott ige után (1Kor 3,17) „Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.” Úgy kell élnem, hogy életem minden megnyilvánulása Istent dicsőítse! Erre teremtett és ezért váltott meg minket Isten. Lehet, hogy ma is sok-sok „templomban” kell Jézusnak rendet csinálni. Kiűzni onnan mindent, ami nem Isten imádatára és dicsőségére való.

Kedves Rádióhallgató, kedves testvérem, engedd meg, hogy Jézus megtisztítson, valóban szabaddá tegyen, hogy benned a Szentlélek igazán otthonra találjon, és életed – mindenestől; tested, lelked és szellemed – Istent dicsőítse.

„Halál van a fazékban” • A szerkesztőség tagjainak írásaiból összeállította Bérczes Lajos.

%Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság. Jobb szelíd lelkűnek lenni az alázatosok közt, mint zsákmányon osztozni a gőgösök közt.

A történet szerint Elizeus tanítványai ételt készítettek maguknak és a velük lévő embereknek, valami szépnek és jónak tűnő tökféléből. Az étel izletesnek látszott, de valami erősen mérgező anyag volt benne.

Ez a történet jutott eszembe, amikor az Élő Víz legutolsó szerkesztőségi megbeszélésén arról volt szó, hogyan kell, ill. kell-e egyáltalán reagálni lapunknak arra a hírre, hogy néhány gyülekezet elhagyta közösségünket, és másokhoz csatlakozott. Megegyeztünk abban, hogy az ezzel kapcsolatos tapasztalatok összegyűjtése és a tanulságok levonása szükséges ugyan, de nem a mi feladatunk. Mindegyikünk ismer olyan személyeket, akik hasonló lépésre szánták el magukat. Velük való beszélgetéseinkben felismertünk egy mellékesnek látszó, de szinte kivétel nélkül mindig előforduló jelenséget.

Testvéreink, akik eljárógattak, ahogy ők mondják „feltöltekezni”, egy idő után bátorságot vettek arra, hogy gyülekezetüket és más keresztény közösségeket is leszóljanak, bíráljanak. Ez olyan szívbeli állapot, amikor az ember természetesnek, magától értetődőnek tartja, hogy ő

több, különb, jobb mint a másik. Kialakulhat ez az emberben önmagára és gyülekezetére nézve is.

Ezt a magatartást a magyar nyelv büszkeségnek, felfuvalkodottságnak, gögnek, önhittségnek, öngazultságnak nevezi. Megnyilvánulási formája az egyházban az, ha azt gondoljuk, hogy az Isten Igéjét, a Bibliát minden részletre kiterjedően csak úgy lehet és szabad érteni, ahogy azt mi értelmezzük. Ez azt sugallja, hogy nálunk van az „értelem, a tökéletes tudás”, és mindenki más tévelyeg. A felfuvalkodott ember képtelen felismerni saját gögjének tüneteit. Olyan ez, mint korunk egyik legveszélyesebb fertőző betegsége. A fertőzés lerombolja a szervezet természetes ellenálló mechanizmusát. A felfuvalkodottság képtelenné tesz önmaga megismerésére. Az ilyen ember a jóindulatú figyelmeztetést sértésnek veszi vagy fel sem fogja. Csak a hízélgés, a dicséret, az elismerés jut el a tudatáig.

Érdekes módon nemcsak olyan testvérek viselkednek így, akik saját életük rendezetlensége és sérelmeik miatt kerestek más közösséget (ahol nem ismerik őket), hanem olyanok is, akik őszintén szeretnek és tisztelnek minket. Valaki úgy fogalmazta ezt meg, hogy szeretnének „kisajnálni” minket a Pünkösdi Közösségből. Másokban vettük észre ezt a magatartást, de magunkban és csak magunkban vehetjük fel vele a harcot. Nekünk nem az a feladatunk, hogy őket igazítsunk helyre. Inkább az, hogy ezek kapcsán őszintén önmagunkba tekintsünk. Meg kell állapítanunk, hogy gondolkozásunk a Pünkösdi Közösség kialakulásakor nagyon hasonló tüneteket mutatott. Ennek nyomai még ma is felismerhetők tanításainkban és egyéni megnyilvánulásainkban.

A felfuvalkodottság magától a Sátántól, a sötétség fejedelmétől ered. A szellemvilágban ez volt az ősbűn, amely a Sátánt Isten ellen fordította.

Ezékiel 28, 1–17-ben a próféta Tirus király képében egyértelműen a Sátánról beszél és ezeket mondja:

„Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben”, „Felkent, oltalmazó kérub voltál az Isten szent hegyén, feddhetetlen voltál utaidban. Bölcsességed nagy voltával... megsokasítád gazdagságodat.”

„Szíved felfuvalkodott szépséged miatt, megrontottad bölcsességedet fényességében... megfertéztetted szent helyeidet, azért tüzet hoztam ki bensődből, és ez emészt meg téged.”

Ézsaiás próféta ezzel szemben Krisztust, mint Isten aláztos szolgáját ábrázolja.

Jézus különös hangsúllyal mutat magára, amikor ezt mondja: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és aláztos szívű vagyok.”

Ő az erőszakosságot szelídséggel, a felfuvalkodottságot aláztossággal győzte le, és követőire is érvényesnek tartotta az ígéket:

„Isten a kevélyeknek ellene áll, az aláztosakat pedig felmagasztalja.”(1Pét 5.5)

„Megmondatott néked, ó ember, mit kíván az Úr... aláztosan járj a te Isteneddel.”

„Szentségben és igazságban lakom, de az aláztos és megtört szívűvel is.”

Ebben az eseményben a legmegdöbbentőbb, hogy a Sátán valósággal és teljesen hordozta Isten szépségét és bölcsességét, a szó legszorosabb értelmében Isten felkentje volt, amikor felfuvalkodott. Így történhet meg az utolsó napon, hogy egyesek, akik joggal mondhatják el, hogy Jézus nevében hatalmas dolgokat cselekedtek, sőt ördögöket űztek az Ő erejével (az ördögök kiűzésében a Sátán soha nem működik közre), ott gonosztevőknek találtnak.

Isten országának törvényei örökérvényűek! „A kevélyeknek ellene áll.” Mindaz, amit azért teszünk, hogy magunkat felmagasztaljuk, egy napon megaláztatást eredményez nekünk. Ez igaz egyénre, családra, gyülekezetre, népre, fajra és minden közösségre nézve is. Aki veszi magának a bátorságot és melldőngetve (lehet, hogy csak magában csendben elgondolva) mondja: Én vagyok az igazi! Úgy kell csinálni, ahogyan én, mert nézzétek, hogy megáldott az Úr engem/bennünket!

Az emberek megtértek, mert én/mi olyanok vagyunk, mert úgy imádkoztunk, úgy éltünk, hogy az Úr megáldott bennünket. Bezzeg a többiek, hozzánk képest sehol sincsenek. Az ilyen

gondolatban benne van valahol az Úr, de a lényeg az, amit mi tettünk. A kísértés nagy. Amikor valami sikerül, mindjárt jelentkezik néhány kevélykedő gondolat, és máris a Sátán csapdájába estünk. Pál apostolnak is szüksége volt a „tövésre”, nehogy elbizza magát. Vajon arra kell várnunk, hogy az Úr tövisekkel térítsen észhez? Bár ez is kegyelem, mert ezek szerint Pál apostolnak is voltak harcai a felfuvalkodottsággal, de Isten szeretete nem engedte szolgáját ebben az utálatos bűnben maradni.

Mit tegyünk tehát?

Ha ez a felismerés arra indít, hogy ún. alázatosságunkban másokat ítélgessünk, mi magunk is ugyanabba a csapdába estünk.

Mivel a felfuvalkodottság a szíveket fertőzi, vizsgáljunk meg és vessünk ki a szívünkől minden önhitt és ítélkező indulatot, magatartást.

Valljuk meg, hogy eleink is és mi is gyakran vétettünk az „alázatosság szabálya” ellen. Ítéljük ezt gonosz dolognak, és hagyjunk el minden gondolatot és érzést, amely mások elmarasztalására, lenézésére indít. Mértékletesen, szentül és igazán éljünk.

Óvjunk mindenkit, hogy olyan lelki táplálékot fogyasszon, ami talán sok jó és tápláló eledelből áll, de felfuvalkodottságtól fertőzött. Még kóstolóként se kísérletezzünk vele.

A legnagyobb parancsolat pedig a szeretet törvénye. Aki szeretetben jár, soha nem fogja Istenét és testvéreit megbántani sem szóban, sem cselekedetben szeretetlen, ítélkező, gőgös magatartásával.

Ne vessük meg mások ételét! A halálos méreggel fertőzött ételt Elizeus sem öntötte ki, hanem „belevetett egy marék sót”, és mint jó és tápláló ételt a tanítványoknak adta.

Tudjuk, hogy a Sátán megpróbál megfertőzni mindent, ami jó és értékes. Átmenetileg ez sikerülhet is neki. De nem az övé az utolsó szó! Isten egészségessé teszi azt, ami az övéinek készült.

Gondoljunk ilyen hittel és bizalommal „másként gondolkodó” testvéreinkre és sokszor önhitt önmagunkra, hogy nagyobb van itt, mint a mi szívünk. Isten meg tudja őrizni a szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban.

(Ebben a témában nem akarunk hitvitát nyitni. Csupán az őrálló felelőssége az, amiért szót emeltünk. A szerkesztőségi megbeszélésen előre megállapodtunk abban, hogy ezt az írást nem jelentetjük meg, ha közösségünk elnöksége a megfogalmazottakkal nem ért egyet. Elnök testvérünk két megjegyzést tett: az egyik hasonlatot kicsit erősnek tartotta, és az egész írást nagyon tömörnek vélte. A kifogásolt hasonlatot természetesen kihagytuk, és a fő gondolatot kicsit jobban kifejtettük.

Testvéreink, ha nem gondoljátok ilyen veszélyesnek, a mások asztaláról való étkezést, akkor arra kérünk benneteket, hogy legalább vezetőink iránti engedelmességből ne tegyétek azt! Szerk.)

Az ébredés szelleme • Chernel András, Ózd

%...és választ adott az ÚR... A válasz: ébredés! Jóel 2,18–19/a

Az ébredés lehet személyes, csoportos, gyülekezeti, városi, nemzeti és világra terjedő. Sokan csak nagy tömeggel képzelik el. Pedig, ha nincs személyes, csoportos, gyülekezeti ébredés, akkor a továbbiakban nem is beszélhetünk a többről sem.

Az apostolok munkája nyomán is csak néhányszor találkozunk tömeges ébredéssel. ApCs 2,41. „Akik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének,... mintegy háromezer lélek.” Még nagyobb tömeg; ApCs 4,4. „Sokan pedig azok közül, kik hallgatták az igét, hívének; és lőn a férfiak száma mintegy ötezer”. (Ehhez hozzá kell adni a nőket és gyermekeket is.) Továbbá Samáriában találkozunk hasonló esettel az ApCs 8,6-ban: „A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, a miket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék.” Hasonló tömegeket vonzanak Reinhard Bonnke és

mások kontinentális kampányai, ahol sok ezer felébredt szívű missziómunkás dolgozik együtt egy-egy ország evangéliumi „meghódításán”.

Térjünk vissza a mi „kis” ébredési kérdésünkhöz. A köztudatban az imádság kulcs az ébredéshez, de az ima nem más, mint hitből fakadó cselekedet. Így most a hitet jelölöm meg az ébredés kulcsaként, mégpedig az élő hitet, az abból fakadó tettekkel.

A Bibliában az ébredés, egy elhatározás, egy folyamat következménye, és soha sehol nem történt meg, hogy nem gondoltak volna az Istenhez való közeledésre is.

Ebben az összefüggésben gondolok Ezékiás királyra, aki Kr. e. 716-tól 29 évig uralkodott Jeruzsálemben. Mint jó hazafi 25 évesen tanúja volt 722-ben az északi országrész pusztulásának, az asszír deportálásnak. Jó valláspolitikai látásával összefüggést fedezett fel a nép vallási gyakorlata, erkölcsi szokásai és az istenítélet között. Ezékiás elődje apja, Akház király, az asszírok hűbérese lett. (2Kir 16,7–8.) Ez magában foglalta a hűbérúr államisteneinek elismerését is a „hazai” Isten helyett. Úgy tűnik, Akház saját fiaiból is áldozott a pogány utálatosság szerint, továbbá Jahve oltárát, asszír mintára készült oltárra cserélte le... (2Kir 16,3–15.) Ez az időszak volt Júda legsötétebb vallási korszaka. A próféták fizetés arányában jövedöltek, a papokat csak megélhetésük érdekelte. (Mik 3,5–11.) Ezékiás ennek az Akháznak volt a fia. Mivel nem akart az északi országrész sorsára jutni, megoldásként az Urat kezdte keresni. Ennek a keresésnek a „szellemisége” terjedni kezdett az országban, mint ahogy elterjedt korábban az istentelenkedés is. A király és a nép szívében egyre inkább érlelődött a vallási reform gondolata. Elindult az ébredési folyamat; „befogadván az Igét”, a király és a nép engedelmeskedni kezdett Isten szavának.

Megszüntetik az asszír bálványozást, buzgalmukban még a mózesi ércékgyót is eltávolítják, s helyreállítják az igaz istentiszteletet. 2Kir 18,2–7. Erre az istenkereső folyamatra „...választ adott az Úr...” Természetfeletti erővel avatkozott be Júda megmaradásáért. 2Kir 19,29–35. Ennek a vallási reformfolyamatnak a „lelkülete” (atmoszférája) határozta meg a száz évvel későbbi Júda életét is Jósias király (Kr. e. 640–609) idejében. Júdában még nagyobb vallási reform történt, még nagyobb „ébredés”. Ez az istenkereső „szellem” indította Jósias Jahve templomának tatarozására (2Kir 23). Eközben találták meg az ÚR „törvénykönyvét”. (Kr. e. 622) 2Kir 22,10. „És megmondá Sáfán, az íródeák a királynak, mondván: Egy könyvet adott nékem Hilkia pap. És felolvasá azt Sáfán a király előtt (2Kir 23,4). „És kivesztette Jósias király az ördögösöket és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat az utálatosságokat, amelyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédit, amelyek meg valának írva a könyvben, a melyet Hilkia pap talált meg az Úr házában.” Megünneplik végre a húsvétot is (2Kir 23,23). „...szereztetett páska az Úrnak Jeruzsálemben.”

Ez a reform a mózesi alapokra lépett vissza, mert Jahvét ismerte el egyedül Istennek, és a jeruzsálemi templomot tette egyetlen törvényes kultusz helyé! Ez a „lelkület” lett előhívója annak a népnek, melynek Messiás-sóvárgó várakozására „...választ adott az Úr...” a testet öltött a FIÚ személyében a belévetett személyes hit alapján.

Tehát az ébredés folyamat, elhatározás következménye, mely kétoldalú. Egyik oldalon van az ember bibliai istenkeresése, a másik oldalon Isten válasza. A bibliai istenkeresés alatt nem azt értem, hogy Bibliával bizonygatjuk másoknak a sajátos teológiai, liturgiai formáinkat, hanem ki-ki alázattal visszatér az alaphoz, az Igéhez, Jézus Krisztushoz. Nem a Bibliát igazítjuk „ébredési elképzeléseinkhez”, hanem magunkat szabjuk a Bibliához. Ez nem konzervatív farizeusság, hanem az Istennek tetsző egyetlen cselekvésforma!

Ezt a folyamatot és az Úrnak erre adott konkrét válaszát fedezte fel Jóel próféta is. Ebben az összefüggésben gondoljuk végig a következő igeszakaszt: Jóel 2,11–13. „Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? „...de még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, ... mert könyörülő és irgalmas...” (2,15–16). Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljete böjtöt, hirdessete gyűlést!

Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket...” S amikor ezt végrehajtja a nép, ez következik: 2,18. „Erre az Úr féltékeny szeretetre gyulladt országa iránt, és megkegyelmezett népének (2,19). És választ tőn az Úr, ... Ímé, adok néktek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele. És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és profétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. (2,28).”

„Léssen azután...” Mi után? A bűnfelismerés, bűnbánat, „szívszaggyátás”, a vétkek elhagyása, felszámolása, a bibliai alapokra történő helyreállítás, az Ige feltétel nélküli elfogadása, végrehajtása után. Mi lesz utána?! Isten választ ad, és (válaszul:) kiönti Szellemét minden testre!

Mégegyszer; az ébredéshez a hit a kulcs, és a hozzátartozó hitből fakadó tettek (pl. imádkozás). Erre az egyfajta istenkereső lelkületre... „...ad választ az Úr...” Ez azt is jelenti; hiába csinálsz bármi mást, hangoskods, duzzogsz, nem fogsz Istentől választ kapni... S hiába mégy akárhova: Jeruzsálembe, Garizim hegyre, más közösségbe, ébredést látni, „...nem eszel belőle.” 2Kir 7,2.

Az ébredést nem híres emberek hozzák, nem Pál, nem Péter, nem Bonnke, nem más, hanem te magad hordozhatod! Pál elment Athénbe, de nem lett „nagy ébredés”, csak néhány ember ébredt fel. Miért? Mert nem fogadták el az Igét (ApCs 17,32–34). „Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondanak: Majd még meghallgatunk téged efelől. És ilyen módon Pál kiméne azok közül. Némely férfiak azonban csatlakozván őhozá, hívének; ezek között az areopágita Dienes is és egy Damaris nevű asszony és mások is ő velők.” Hasonló volt a helyzet Filippiben: ApCs 16,14. „És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíboráros asszony, ki féli vala az Istent, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzon azokra, a miket Pál mond.”

Itt úgy látjuk, Pál körül nem volt tömeges megmozdulás. Ő egyet tesz; felébredt szívvel, kitartóan hirdeti az általa elhitt, megélt Igét, az evangéliumot.

A te ébredésednek is ez a lényege: az Igéhez, Krisztushoz való hitbeli viszony, és kitartóan hirdetni az elhitt, megélt Igét, az evangéliumot. Erre ad választ az Úr, hogy kiönti lelkét minden testre: rád is, családotra, gyülekezedre, városodra és országodra is! Érdemes megfigyelni, a Biblia eseménynek tartja és feljegyzi, ha egy asszony megtér... Te örülsz neki, ha előrejön megtérni egy személy? Vagy nem is tudod, mi történik vele...?

Vannak farizeusok, írástudók, mindent jól tudnak, ismerik az Igét, csak nem engedelmessékednek neki. Szokásból eljárnak templomba, báméskodnak, szokásból imádkoznak, tanulmányozzák a Bibliát, de nincs személyes kapcsolatuk Istennel. Valamikor képesek voltak megkerülni a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyenek (Mt 23,15), s ha már azzá lett, a gyehenna fiává teszik vallásos sztereotípiáikkal, Isten iránti keserű, megfásult szívükkel, komor képükkel. Ezek elfelejtik visszakerülni a szabadítás örömét (Zsolt 51,14), az ÚR dicsérete nem erős oldaluk, mikor imádkozni kell, némák, ha tenni kell, szabadkoznak, mikor elő kell állni, elszaladnak. Lk 14,17–20. Ha pedig más buzog az Úrért, az gyanús, és az biztos nem az Úrtól van... Hitetlenül kételkedik, félve gyanakszik az Úr nyilvánvaló munkáján is. Ilyen „szellemisséggel” feszítették az Úr Jézust is keresztre.

Ez az atmoszféra, ez a szellemisség nem talaja a bibliai ébredésnek (mint ahogy a most gyakorolt ítélkezés sem), sőt a mindenféle fizikai és pszichés vallásos átélések hajszolása sem, megkerülve a bibliai útmutatásokat, az Isten Igéjéhez való feltétel nélküli igazodást. Úgy munkálkodjunk az országos ébredésen, hogy gyülekezetünk és életünk gyümölcssei kívánatosakká váljanak mások számára. Ne okolj más gyülekezetet, ha a tied még nem ébredt fel! Ne duzzogva erőltess mások ébredését, gondoldj erre: „...türelmetlen-é az Úrnak Lelke? ... Nem javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán jár?” Mik 2,7.

Türelmem, béketűrés! (Gal 5,22!) Ne akarj kihagyni lépéseket, mert fontos, hogy ki-ki maga jusson felismerésre, elhatározásra. „Csakhogy amire eljutottunk, akkor abban egy szabály

szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk.” Fil 3,16. S ezt egész egyházunkra is értem. Amire mások is eljutottak, csak abban járhatsz velük egy szabály szerint, hiába gondolod előrébb magad. Türelemmel légy, míg a másik eljut oda, ahova te már eljutottál, ellenkező esetben azt sem tudod, hol van megírva a 133. Zsoltár...

Az ébredésnek lelkülete, szelleme van. E szellem: nem alszik, nem közömbös, nem nyavalyog, nem nyafog, hanem érdeklődik az Ige iránt; Jézus után, örül a kegyelemnek, szereti az Urat, áldozatot hoz érte, nyílt, lelkes, mindig tenni akar, és az eljövendőt nézi... Hadd terjedjen ez a szellem, ez a lelkület gyülekezeteinkben, országunkban, mint annak idején Jósiás korában. Ez a szellem, a Szent Szellem, Isten Szelleme! Kérdés, befogadod-e? 1Thes 1,6. „...befogadván az Igét Szentlélek örömeivel...”

Innen kezdve már nem kérdés, hogy a Szentlélek bárminemű munkája Istentől van-e, hanem a lényeg: én is ehetek végre a mennyből alászálló kenyérből!

Vizsgáld meg magad! Az ébredés szelleme vagy benned van vagy nincs. Ma olyan világban élünk, amikor sok gyülekezet vagy elsorvad vagy megerősödik. Akarod az ébredést, a folyamatos ébredést? Akarod, hogy gyermekeid a te életed követve Isten szolgálói legyenek? Akkor ne aludj, ne félj, ne kritizálj, ne habozz! Itt a képlet: Isten Igéje + benne való hit + örömteli tettek → Isten választ ad, kitölti Szellemét = ébredés! Rajtad múlik, milyen szívvel viszonyulsz az Isten szeretetéhez. Sokan vannak, akik már régen döntöttek!

KÖRKÉP

Pápai bocsánatkérés • Durkó Sándor László

Van, aki könnyen kér bocsánatot, de van, aki bármit megtenne inkább, csak bocsánatot ne kelljen kérnie. A gyermeknek évekig kell tanítani, hogy „kérj azonnal bocsánatot”, ha valami rosszat tettél. Az elrontott kapcsolatokra gyógyír a bocsánatkérés és a megbocsátás, ami legalább annyira nehéz, mint a bocsánat kérése, ha nem nehezebb. A bocsánatkérésnek vannak egyéni, családi, egyházi és társadalmi szintjei. A legmagasabb és legbiztosabb bocsánatkérési szint az Istentől kért bocsánat. Ezt Isten azonnal meghallgatja, és jön a biztos feloldozás. Napjaink legnagyobb port felvert bocsánatkérése II. János Pál pápától származik, aki a katolikus egyház nevében bocsánatot kért a zsidó néptől. Ez nem egy röpke „bocs” volt. Vatikáni történészek 11 évig dolgoztak a 14 oldalas történelmi jelentőségű nyilatkozaton, melynek célja a múlt félreértései és igazságtalanságai által okozott sebek begyógyítása. A huszadik éve Szent Péter trónján ülő pápa eddig huszonkét ízben kért bocsánatot. Volt miért. Galileiért, Husz Jánosért, a keresztes háborúkért... és még hosszú lenne sorolni azokat a személyeket, népeket, témákat, akik és amelyek miatt a pápa bocsánatot kért. Ő azt vallja, hogy a történelmi bűnök beismerése becsületes, korrekt cselekedet, amely segít megerősíteni a hitet. S e történelmi bocsánatkérés után azt hangoztatják, hogy Jézus kereszthalálának sorsszerűségét figyelmen kívül hagyva – azt a zsidó nép bűnéül felróni – bűn. A pápa szerint a zsidó nép a kereszténység „idősebb testvére”. A világban a keresztényeknek és a zsidóknak egyaránt súlyos, a Teremtőtől kapott felelősségük van. A bocsánatkérés eredményeként valószínűleg II. János Pál egy régi álma is megvalósul, és ellátogathat Jeruzsálembe. Aki az Úrtól kér és kap bocsánatot, átélheti a szabadulás örömét, a mennyei örömet. Bárcsak, mintegy láncreakciószerűen, mindenki saját háza táján, környezetében elkezdené: Bocs... bocs... bocsánat...

Evangélizáció korunkban • Fordította: ifj. Kovács Béla a Pentecostal Evangel c. amerikai lapból

%Mottó: A nyugati világ meglepően rövid idő alatt a keresztény kultúrából posztkeresztény kultúrába csapott át.

Christianity Today című újság egyik cikke így fogalmaz: „Mára az Egyesült Államok a nyugati félteke legnagyobb missziós területévé vált.” Ha mi keresztények úgy végezzük dolgainkat, ahogy eddig szoktuk, és közben elveszítjük kultúránkat, akkor valamit meg kell változtatnunk.

Sok 45 évnél fiatalabb amerikai nem tudja, hogy mi is az az „örömhír”. Amikor a tévében meglátnak egy embert plakáttal a kezében, amelyre a Jn 3,16 van írva, azt gondolják, hogy a barátját keresi a 3. sor 16. üléséről.

Krisztus evangéliuma még mindig „Isten ereje az üdvösségre” (Róm 1,16). A tartalomnak soha nem szabad változnia, de a formának igen. „Az aratni való sok” (Mt 9,36). Ugyanazok a dolgok, amelyek a régieket olyan készségessé tették az evangélizációra, a mi generációnkat érintetlenül hagyták. Jn 4. részében Jézus maga ad példát arra, hogyan kell elérni az embereket. Ő zsidónak született, távol állt a samáriai asszony kultúrájától, mégis „betört oda”, és a samaritánusok sokasága messiásként vette aztán körül.

Jézus cselekedete négy fontos feladatra tanít minket az evangélizációval kapcsolatosan a '90-es években.

1. Menj az elveszettekhez, ne várd, hogy ők jöjjenek hozzád!

Jézusnak „Samárián kellett átmennie” (Jn 4,4). Ha Jézus a samáriaiakat megpróbálta volna a Jeruzsálemben tartott összejövetelen elérni, akkor nem történt volna meg az aratás.

A zsidók elkerülték Samáriát. Jézus útja az ellenséges lelkületű területeken nem földrajzi szükségszerűség volt. Odament, ahol az elveszettek voltak: a tenger partjára, menyegzőre, vacsorákra, az utcákra, mert azért jött, hogy „megkeresse, ami elveszett” (Lk 19,10).

Mi gyakran azt várjuk, hogy az elveszettek bejőjjenek a *mi* épületünkbe, elfogadják a zenénket, megértsék szavainkat. A legtöbbjüket azonban ez nem érdekli. Nekünk kell hozzájuk közelednünk!

El kell érnünk őket a saját világukban, akár tinédzserek, szülők, egyedülállók, katonák vagy menekültek legyenek is.

El kell érnünk őket a saját nyelvükön, le kell fordítani számukra az evangéliumot, nemcsak átnyújtani nekik azt. Akkor tesszük ezt, amikor elmagyarázzuk, hogy Isten helyett a bűn uralja az életüket. A megváltás azt jelenti, Jézus vette magára a halálbüntetést, pedig azt mi érdemeltük, mert kivettük életünket Teremtőnk kezéből. A megbánáskor elvetjük bűneinket, amelyek Jézust halálra sebeztek, és hinni úgy kell, mint mikor a vízbefúló minden reményét a mentőővbe veti, és azt mondja: „Te vagy az én egyetlen menedékem.”

2. Beszélj a bűn tüneteiről!

Jézus a kútnál nem úgy ment az asszonyhoz, hogy „Jó napot, én vagyok a Messiás!”, vagy „Te bűnben élsz”. Hanem azzal kezdte, ami éppen kézenfekvő volt, a vízzel: „Adj innom!” (Jn 4,7) A fizikai szomszomságtól vezette az asszonyt a lelki szomszomszomság megértéséig.

Az elveszett emberek nem sokat foglalkoznak a bűnnel, annál többet a bűn következményeivel. Már megtapasztalták a bűn következményeit, anélkül, hogy tudták volna, hogy azt a bűn teszi. Kevés ember megy úgy az orvoshoz, hogy azt mondja, rákja van. A tünetek miatt jön. Aztán az orvos diagnosztizálja a betegséget, és meghatározza a kezelést. Kezdd a beszélgetést azzal, hogy rámutatsz a tünetekre, amelyeket az elveszettek már ismernek. Mondd el, hogy ezeket végeredményben a bűn okozza, és hogy Krisztus halála elhozta a gyógyulást!

3. Jézust állítsd a középpontba!

A samáriai asszony megpróbálta Jézust vallási kérdésekről faggatni. „A mi atyáink ezen a

hegyen imádták az Istent, ti zsidók pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell” (Jn 4,20). Jézus a beszélgetést visszavezette Istenre, akit imádni kell (Jn 4,21), aztán saját magáról beszélt: „Én vagyok az (a Messiás), aki veled beszél” (Jn 4,26). Amikor az asszony visszatért a faluba, tudta, hogy kiről kell beszélnie: „Jöjjetek, lássátok azt az embert..., vajon nem Ő a Krisztus?

A tiszta evangéliumot soha nem kell teológiai körítéssel tálalni. Krisztust nem szabad a vallásossággal elhomályosítani. A meg nem tért embereket ugyanis nem érdekli a vallás, a dogmák vagy az ítélet, de ha Jézust világosan mutatjuk be, akkor vonzódnak Hozzá.

4. Tedd a lelkeket győztessé!

„...a samaritánusok közül sokan hittek benne az asszony bizonyágtétele miatt” (Jn 4,39). Jézus evangélizált és másokat is evangélizátorrá tett.

Nincs semmi véletlen abban, hogy egy hívő hol dolgozik, hol lakik vagy hova jár iskolába, mert Istentől rendeltetett arra a helyre, hogy ott Jézus Krisztust bemutassa.

Jézus szolgálatának végső határa nem annyira az általa evangélizált életekben volt, inkább az evangéliumot hirdetők seregében, akiket hátrahagyott.

Tovább már nem okolhatjuk az egyházat vagy a kultúrát a nagy parancsolat elhanyagolásáért. Ha az örömhír nem ragadta meg a mi generációnkat, akkor hagyjuk, hogy előrelépjenek azok, akik ezt mondják: Én vállalom a felelősséget és a kihívást.

Ma új korszak kezdődne, ha mernél így imádkozni: Kelj fel, Istenem, és törd össze szívemet az elveszettekért!

A Golgota keresztyén Jézus szíve össze volt törve. Most rajtunk a sor!

Köszönet az adakozóknak • Kovács Zoltán

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány kuratóriuma az adóév leteltével megköszöni minden kedves Adakozó múlt évi adományát, mellyel az ÉVA működését támogatta.

Az Alapítvány tőkéje az elmúlt évben is öröndetesen gyarapodott, így 1997. december 31-én 860.000 Ft állt rendelkezésünkre. A tőke növekedése rendkívül fontos, hiszen normális esetben az alapítványokat hatalmas vagyonnal hozzák létre, hogy majd annak hozadékát használják fel évről évre az alapító által meghatározott célok érdekében. Az ÉVA ellenben – a sajátos magyarországi viszonyoknak megfelelően – csupán 50.000 Ft tőkével jött létre, tehát kezdetben nem volt vagyonunk, amivel gazdálkodhattunk volna, s emiatt nem volt lehetőségünk a missziómunka támogatására sem.

Hálásak vagyunk az Úrnak, amiért a kicsiny kezdetet úgy megáldotta, hogy szabadon felhasználható pénzeszközeink említett növekedésén túl tavaly 3 millió Ft-tal támogathattuk az Evangéliumi Pünkösdi Közösség sokirányú missziómunkáját. Konkrét tevékenységeink: saját forrásból rendszeres ösztöndíjat biztosítottunk a Bibliai Főiskola külföldi hallgatóinak; segítettük a gyermektábort és az Élő Víz folyóiratot (utóbbit a novellapályázat kiírásával), támogattuk az ózdi gyülekezet országos érdeklődésre számot tartó kottásfüzetének a kiadását. A beérkezett adományokból jelentős összegekkel támogattuk a Bibliai Főiskolát, a Kadarkúti Szeretetotthont, a cigánymissziót, az országos imahálózatot és a sátormissziót, sátrakat, felszereléseket, teherautót és egy lakóautót biztosítottunk a sátormisszió működéséhez.

Az elmúlt évben már zökkenőmentesen folyt a rendszeres gyülekezeti adományok (tized) fogadása és továbbítása a támogatandó gyülekezetnek. Ennek során több gyülekezet munkáját támogattuk nagy összeggel: Inota (Bétel), Miskolc, Orosháza, Ózd, Paks, Pécel (Kármel) és Várpalota gyülekezetei állnak velünk ilyen kapcsolatban. A jó tapasztalatokon felbuzdulva az idén még több gyülekezetből várjuk az adományokat.

Miért érdemes egy gyülekezetet vagy misszióágot az Alapítványon keresztül támogatni? Mert ezen adományok 30%-a levonható a személyi jövedelemadóból, és az APEH-től

visszaigényelhető. A visszajuttatott pénzt bárki anyagi helyzete és tetszése szerint felhasználhatja: vagy ismételten adakozásra szánja az egészet, vagy új jövedelemnek tekinti, és a visszakapott pénz tizedét adja az Úr szolgálatára. Az eredmény mindkét esetben az, hogy az eredetinel nagyobb összeggel tudjuk támogatni a missziómunkát. Bármely gyülekezetet, misszióágot támogathatunk, ha a csekkre ráírjátok, hogy mire szánjátok az adományt. Az ÉVA célja Közösségünk irodalmi, gyermek- és ifjúsági missziójának, evangélizációs tevékenységének, valamint gyülekezeteinek (imaház építések is!) anyagi eszközökkel való támogatása. Ha bármelyik célt magadénak érzed, akkor küldd el adományodat bankszámlaszámunkra:

10 200 854 – 325 11 970 – 0000 0000

Kérésre csekket is küldünk. A levelezési címünk:

8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18

Tel: 88/474-018

Felhívjuk kedves Támogatóink figyelmét, hogy az adományok 3%-át – de minimum 150 Ft-ot – kezelési költségként visszatartjuk.

Figyelem! A jövőben csak azok számára tudunk adóigazolást kiadni, akik a nevük, címük olvasható közlése mellett megadják az adóazonosító jelüket (vállalkozók az adószámukat) is. Erre azért van szükség, mert az APEH-nek be kell jelentenünk a kiadott adóigazolásokat, s számukra az adóazonosító jel a legfontosabb adat. Ezért kérjük azokat a régebbi Adakozóinkat, akik még ezt nem tették, hogy levélben vagy telefonon (esetleg következő adományuk csekkjének üzenet rovatában) minél hamarabb adják meg adóazonosító jelüket, adószámukat. Kérjük új adakozóinkat, hogy első adományukkal együtt juttassák el hozzánk ezt a fontos adatot is. Odafigyeléseketek köszönjük!

Köszönetet mondunk azoknak is, akik a tavalyi vagy az idei adóbevallásukban az SZJA 1%-át nekünk szánták. A tavalyi összeg nagyságát és felhasználásának mikéntjét az Élő Víz júniusi számában ismertetjük.

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek” (2Kor 9,8).

Kampány • Balogh Sándor

Napjainkban a pünkösdi családok otthonaiban is jelentősen elterjedt a TV-készülék, hiszen a jó és szép műsorokat mindenki szívesen megnézi.

Nemkülönben a számítógép is egyre több otthonban megtalálható, mert hasznosan lehet vele életünket gazdagítani.

Ugyanakkor azt is látnunk kell, hogy úgy a képernyőről, mint a számítógép játékprogramokból a romboló, ok nélküli erőszakot, gyilkosságot bemutató lelkület ömlik a nézőkre, használókra – közöttük a gyerekekre!

A TV-csatornák, adások megszorodásával mára már szinte ellenőrizhetetlenné vált a szülők számára, hogy vajon hol és mit néz(het) a gyermekük. A nap huszonnégy órájában 50–60 gyilkosságot, számtalan erkölcstelenséget, ocsmány kifejezéseket stb. közvetítenek a rossz műsorokban. Nem kevésbé a számítógépes játékok 90%-a is lélekromboló a gyermekekre nézve.

Ezt fölismerve jogosnak érzem a kérdést: hát nincs senki ebben az országban, akinek igazán fájna ez az állapot? Aki felemelné tiltakozó szavát?! Aki tehetne ellene valamit?! Mert vajon elegendő-e arra hivatkozni, hogy a kapcsológomb minden készüléken ott van... Vagy talán a halálos gyógyszert csak úgy ott lehet hagyni a gyermekszoba asztalán?

És van-e joga a szülőnek arra, hogy védje gyermekét a szennyes „kultúrát” közvetítő, elektronikus drogot tartalmazó műsorokkal, játékokkal szemben? S van-e társadalmunkban kellő erő ahhoz, hogy döntő súllyal belenyúljon a kérdés jogi és gazdasági darázs-fészékébe is

érintő valóságba? S van-e szava, válasza itt és most az újjászületett keresztényeknek?! Mire vagy kire várunk? Mikor fogjuk a médiát betölteni igazi, evangéliumot hordozó, az élet szépségeit bemutató műsorokkal? Helyettünk ezt senki más nem tudja megtenni! A Magyarországi Gyermekbarátok Mozgalmával együtt közösségünk Gyermekmissziója ez év márciusában aláírásgyűjtő kampányt indított a „Gyilkosság nélküli képernyőért” címmel. Mára már több ezer tiltakozó aláírás gyűlt össze. Aláírásgyűjtésünk közben túlléptünk belső gyülekezeti köreinken, s szomszédokkal, üzleti dolgozókkal, iskolákkal vettük fel a kapcsolatot, s sokan lelkesen csatlakoztak kampányunkhoz nevük hozzáadásával is. Szabad nekünk így is Isten akaratát megosztani embertársainkkal. Az Ő akarat: Ne ölj! Válaszd az életet, a jót! Mi hívő emberek ezt képviseljük a földön. A gyermek előtt a TV, az erőszak és erkölcstelenséggel szemben a szülők példás krisztusi élete ér a legtöbbet a hívő családban. Aláíráskampányunk aranyfedezetét a társadalomban, hívő családi életünk eredményessége, áldott példaadása jelenti.

Beszámoló a Közgyűlésről • Összeállította: *Bérczes Lajos*

...melyet 1998. február 28-án Budapesten tartottunk.
9–9.30: gyülekeztünk, majd Fábíán Attila testvér köszöntötte a megjelenteket. A 115. Zsoltár felolvasása és néhány buzdító szó után Istenünket dicsőítettük énekléssel. (Isten élő Lelke jöjj..., Hozzád száll..., Együtt imádlak Isten...)
Pataky Albert testvér felolvasta a Jn 15,1. és 16,12–13. verseket, és arról beszélt, hogy Jézus az igazi szőlőtő, nélküle semmit sem cselekedhetünk.
Megemlékeztünk a 70 évvel ezelőtti febr. 5–9. között megtartott alkalomról. Az akkor összejött kilenc gyülekezet alakította meg közösségünket.
10.05-kor 235 regisztrált küldött volt jelen a teremben, így megállapítottuk, hogy a közgyűlés határozatképes. Megválasztottuk Durkó Albert testvért jegyzőkönyv vezetőnek, elfogadtuk a napirendet, és azt is, hogy a közgyűlésen elhangzottakról hangfelvétel is készül.
Ezután következett Fábíán Attila testvér elnöki beszámolója.
A közgyűlés beszámolóját minden küldött előre megkapta írásban, itt csak szóbeli kiegészítések hangzottak el. Elnök testvér „az Úr közel” igei gondolat kapcsán felelősségünkről beszélt. Nem mindegy, hogy mit teszünk e múlt időben! Háláját és örömét fejezte ki Isten előtt munkatársaiért. Beszélt az egyes misszióágak tevékenységéről, és szólt a médiákban való megjelenésünk lehetőségeiről és annak fontosságáról.
A létszámadatok között szó esett arról, hogy a mátészalkai és a záhonyi gyülekezet úgy döntött, hogy ’98. jan. 1-jével elhagyják közösségünket. Létszámunk így sem csökkent, mivel a hűtlenné váltak helyét új, most alakult gyülekezetek töltik be. Szó volt még külföldi és hazai felekezetközi kapcsolatainkról. Fábíán testvér felolvasta állásfoglalását a Hit Gyülekezettel kapcsolatban.
Az állásfoglalást a lelkész tájékoztató teljes terjedelmében tartalmazza, itt csupán néhány pontot szeretnék kiemelni:
– Meggyőződésünk, hogy Isten akaratából jött létre.
– Örülünk annak, hogy az evangéliumot hirdetik, és bűnös emberek térnek meg.
– Számunkra nem a Hit Gyülekezete a minta, nem kell utánoznunk őket.
– Szűnjön meg az átjárás és a más szellemi asztalokról való táplálkozás!
Elnök testvérünk előre tekintő gondolatai után egy éneket énekeltünk, és közben adakozhattunk a közgyűlés kiadásaira.
Megemlékezett az elmúlt évben elköltözött Balogh György és Tulipán Miklós lelkipásztor testvérekről, majd szólt az újonnan szolgálatba állt lelkipásztorokról és presbiterekről.
Az elnöki szavakat a pénzügyi beszámoló követte, az írásban is megkapott számszerű adatokkal. A pénzügyi dolgokkal kapcsolatban elhangzott, hogy az állam a következő négy

évben fokozatosan kivonul az egyházak támogatásából, és azt az állampolgárookra bízza. Forrásunk ezután a felajánlott SZJA 1%-a és a testvérek adakozása lesz. Országos céljaink támogatására szükséges a létszamarányos összegek pontos befizetése, amit a jövőben fokozatosan növelni kell. Javasolták az évek óta 60 Ft/fő összeget az idén 80 Ft/fő-re módosítani.

Ezt követte az ellenőrző bizottság jelentése. Az 1997. évi beszámolót és az 1998. évi tervet elfogadásra javasolták testvéreink. Gazdálkodásunkkal kapcsolatban két fontos megjegyzést tettek. Készüljön a közösség vagyonáról egy átfogó vagyonmérleg. A lelkimunkások javadalmazását megengedhetetlenül alacsonynak tartják.

Az elhangzottakhoz többen hozzászóltak.

Az eltávozott gyülekezetekkel kapcsolatban többen felvetették, hogy az országos vezetőségtől nem kaptak egyértelmű, határozott tanácsot, útmutatást, miként járjanak el, és hogyan viszonyuljanak az ilyen és ehhez hasonló jelenségekhez.

A közgyűlés ellenszavazat nélkül elfogadta az elnöki beszámolót, és az 1997. évi pénzügyi beszámolót.

Az 1998-ra tervezett 80 Ft/hó/fő hozzájárulást közös költségeinkhez két ellenszavazattal és hat tartózkodás mellett fogadtuk el.

Ezután két írásban is beterjesztett hozzászólás következett.

Az ózdi gyülekezet beadványában, nehéz gazdasági helyzetükre hivatkozva, kérte, hogy átmenetileg, bizonytalan időre, a teljes összeg befizetése alól mentességet kapjon, A közgyűlés a javaslatot elutasította, és úgy határozott, hogy mielőtt segítségükről döntés születne, egy bizottság fogja megvizsgálni az ózdi gyülekezet anyagi helyzetét és annak okait. D Nagy Tamás testvér, a péceli gyülekezet lelkipásztora kapott szót, aki nem gyülekezete, hanem saját nevében terjesztette elő javaslatát.

Azt javasolta, hogy ne válasszunk most új elnökséget, hanem hosszabbítsuk meg egy évvel a jelenlegi vezetés megbízatását, és a továbbiakban hagyjunk fel a demokratikus választással. A következő időszakban imában és böjtöléssel kérjük Istentől az általa kiválasztott vezetőket. A kiválasztásra és az új vezetők felkenésére kérjük meg közösségünk veteránjait, Siroky István és Fábíán József testvéreket, hogy az általuk képviselt apostoli tekintély átruházásával adjanak súlyt az új vezetésnek.

Az elhangzottak prófétikus hangsúllyal és igénnyel szólaltak meg.

Ezután imádkozva elcsendesedtünk Isten előtt. Majd a beszélgetést vezető Pataky Albert testvér megkérdezte, kapott-e valaki az elhangzottakkal kapcsolatban megerősítést vagy valami határozott vezetést az Úrtól. Miután sem megerősítő, sem elvető kijelentés nem született, Fábíán Attila testvér hozzászólásában közölte, hogy imában Isten elé állt, és jó lelkiismerettel mondhatja, hogy bizonytalan feladatkörrel és ideiglenes megbízatással átmenetileg sem tudja vállalni a közösség vezetését.

D Nagy Tamás testvérünk ezt a javaslatát korábban már elmondta a jelenlegi elnökség tagjainak, és ismertette azt az országos presbitérium előtt is. Miután vezetőink szűkebb és tágabb körben is azt elvetették, ezért a közgyűlés elé hozta, amely az eredeti napirendet nagy többséggel (183 igen, 33 nem, 19 tartózkodott) ismét megerősítette.

Ebéd után Pataky Albert testvér bevezető szavai után, az Alapszabály módosítása következett. Ennek első részében elfogadtuk, hogy teológiai főiskolánk neve ezután Pünkösdi Teológiai Főiskola lesz. Szavazatunkkal megerősítettük a főiskola főigazgatói tisztségében Gracza Pál testvért, aki szeptember óta tölti be ezt a tiszteket. Korábbi főigazgatónk, Telegdi József testvér egészségében megerősödve főiskolánk tanáráként tevékenykedik. Hálaadással és imádkozó szívvel köszöntük meg Istennek Telegdi testvérünk áldozatos munkáját, és áldást kértünk utódjára, Gracza Pál testvér életére és szolgálatára. Az önálló jogi személyként jegyzett gyülekezetek adataiban bekövetkezett változások átvezetését az Alapszabályba, a közgyűlés egyhangúlag támogatta.

További módosítását az tette szükségessé, hogy az eredetileg ott rögzítettek egy része átkerült a most előterjesztett Szervezeti és Működési Szabályzatba. (SZMSZ)

A közgyűlés megvitatta: három ellenszavazat és négy tartózkodás mellett elfogadta az SZMSZ-t, és a hozzá kapcsolódó Alapszabály-módosításokat. (A változásokat az előre kiadott anyag tartalmazza.)

Fábián Attila elnök, Pataky Albert és Pintér Imre alelnök testvérek letették tisztüket, és javasolták, hogy a következő választás lebonyolításának vezetésére fogadjuk el Kázmér Pál (pécsi lelkipásztor) testvér személyét. Igent mondtunk.

Kázmér Pál testvér javaslatára öt főből álló szavazatszedő és számláló bizottságot jelöltünk. A most jóváhagyott SZMSZ alapján (a jóváhagyást megelőlegezve) az Országos Presbitérium legutolsó ülésén tagjai közül jelöltet állított az elnöki és az általános alelnöki tisztségekre. A szintén most jóváhagyott választási szabályzat szerint először az OP által állított Fábián Attila elnök-jelölt személyére szavaztunk. Egy jelölt lévén 66% igen szavazat kellett a megválasztásához.

A leadott 248 szavazatból 226 volt érvényes. 156 igen (69%), 70 nem (31%) szavazattal a következő négy évre ismét Fábián Attila testvér lett Közösségünk elnöke. Ezután szintén az OP javaslata alapján általános alelnök-jelöltként Pataky Albert testvérré szavaztunk. Az eredmény: 241 leadott szavazatból 224 volt érvényes. 181 (81%) igen, és 43 nem (19%) szavazattal testvérünk általános alelnök lett.

Ezt követően a néhány órával azelőtt elfogadott választási szabályzat értelmében az OP visszavonult és titkos szavazattal, egyszerű többséggel (32-ből 15 szavazatot kapott) az első fordulóban, megválasztotta Kecser István testvért konzultatív alelnöknek.

A szavazatok számlálása közben a misszióágak vezetői közül beszámolóját szóban is kiegészítette Balogh Sándor (Gyermekmisszió), Durkó Albert (Cigánymisszió), Csernus Ákos (Országos Ifjúsági Munkacsoport), Süveges Imre (Sátormisszió) testvér. A közgyűlés a többi misszióág szóbeli beszámolójától eltekintett.

Csatlakozva az Európa ébredéséért szervezett böjt- és imalánchoz a magyarországi gyülekezetek április hónapban szervezik meg az imádkozást, ezért elosztottuk a hónap napjait a gyülekezetek között.

Fábián Attila testvér a megválasztott elnökség nevében megköszönte a bizalmat, majd felolvasta az előre tekintésében már idézett: Róm 5,1–5 ígeverseket. Az OP tagjai által körülvevett elnökségért együtt imádkozva kértük Isten áldását. Ezzel végetért az 1998. évi választó közgyűlés.

A közgyűlés alatti-utáni beszélgetésekből érdemes idézni egyet, mely szerint jó volna előre meghatározni, hogy a közgyűlés határozata mikor lép érvénybe. A legtöbb határozatnál elegendő lenne a szavazást követő 15. nap, de a választást érintő kérdésekben az lenne a legjobb, ha az csak egy évvel később lépne életbe. Ezzel garantálni lehetne, hogy a választások előtt, egy éven belül, a választás szabályai ne változzanak. Így minden gyülekezet pontosan tudhatná, hogy küldötteit milyen felhatalmazással küldi választani.

Előre tekintve a jövőbe • Elhangzott a Közgyűlésen, az elnöki beszámoló részeként.

%, „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ő általa kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében. De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a nyomorúságokkal is, mivel tudjuk, hogy a nyomorúság munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” (Róm 5,1–5)

Van hitem, van reménységem, van ígéretem a jövőre nézve.

Hiszek abban, hogy az Úr ad átfogó *ébredést a magyar nemzetnek.*

Ebben az ébredésben az egész nép fog részesülni, nemcsak egy gyülekezet vagy felekezet.

Az ébredésben nem kiéleződnek, hanem jelentéktelenné válnak a felekezeti határok.

Ebben a folyamatban feladatunk:

A Szentlélekkel teljes élet bemutatása.

A Krisztusban felnőtté vált keresztény magatartás, és a karizmák egészséges működésének bemutatása.

Az evangélium hirdetése úgy, hogy az Úr meg tudja azt erősíteni jelekkel és csodákkal.

Az újszülött keresztények befogadására és nevelésére alkalmas lelkigondozói „kis közösségek” létrehozása.

Káros kisebbségi érzéstől és nagyképű felsőbbrendűség-tudattól mentes, egészséges kapcsolatrendszer kiépítése más, újjászületett keresztény közösségekkel.

Ennek érdekében:

Kell, hogy Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatunk, imaéletünk elmélyüljön és megújuljon.

Kell, hogy őszinte bűnbánatra ébredjünk, és tudjunk egymástól, másoktól és Istentől bocsánatot kérni és megbocsátani.

Kell, hogy gyakoroljuk a bibliai bűnvallást.

Kell, hogy megköztözöttségeinket felismerjük, leleplezzük és megszabaduljunk tőlük.

Kell, hogy a Szentlélek-keresztiségről és a nyelveken szólásról ne csak tanításunk és emlékünk, hanem folyamatosan megtapasztalt mindennapi átélésünk legyen.

Kell, hogy alázatos engedelmisségben a Szentlélek-Isten munkatársává váljunk.

Kell, hogy mindezeket ne csak személyesen, hanem családjukban és a legszűkebb munkatársi kapcsolaton túl egyre szélesedő körben gyakoroljuk és átéljük.

Ezt elősegítendő a jövőben a Közösség vezetősége szükségesnek látja:

Több területi pásztor- és munkástalálkozó rendezését, ahol tanításban és imában egymás segítségére lehetünk.

Gyülekezeti, területi és országos böjt- és imanapok tartását.

Szeretnénk feltárni az okokat és közösen keresni a továbblépés lehetőségeit ott, ahol évek óta nincs növekedés vagy éppen csökkenés mutatkozik.

Szeretnénk összegyűjteni azon gyülekezetek tapasztalatait, ahol gyarapodás van, és ezeket másoknak is átadni, ugyanakkor segíteni őket, hogy egészséges alázatban járva kikerüljék a felfuvalkodottság csapdait.

Célunk, hogy az OP egyre kevesebbet foglalkozzon szervezeti, adminisztratív és pénzügyi kérdésekkel, és egyre többet az imádságban kiforrott egységes bibliai álláspont megformálásával.

Legyen minden gyülekezetnek missziós célja és evangélizációs terve.

Legyenek területenként szervezett lelkigondozói felkészítések és esetmegbeszélések.

Legyenek gyülekezeti, területi és országos evangélizációs alkalmak.

Mindezekben, testvéreim, meg vagyok győződve, hogy „...*Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt jó kedvéből.*” Fil 2,13

Éppen ezért: „*egyed cselekszem; azokat, amelyek hátam megett vannak elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekidőlve célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára*” Fil 3,14

Amerika – keresztény szemmel • Varró Mihály János környezet-epidemiológus

%1996 áprilisában hivatásomból eredően részt kellett vennem Atlantában (USA) egy

nemzetközi és egy azt követő nemzeti orvoskongresszuson. Hogy lássam Amerikát, az Úrtól volt, mert Ő szólt hozzám az utazás előtt, amikor olvastam a Bibliát: „Embernek fia! Láss szemeiddel és füleiddel hallj, és figyelmes légy mindarra, amit mutatok néked, mert hogy ezeket megmutassam néked, azért hozattál ide: hirdesd mindazokat, amiket látsz, Izrael házának” (Ezékiel 40,4).

Azt régebben is tudtam, hogy Amerika első telepeseinek a törvénykönyve a Biblia volt. De amikor kézhez kaptam – még itthon – aapidíjamat – dollárban –, megdöbbsentem, hogy a pénzekben a legnagyobbtól a legkisebb címletűig az állt, hogy: „Istenben bízunk”. Mikor eljött a reggel, a busz kivitt Ferihegyre, útlevelellenőrzés – majd felszálltunk, és másfél óra út után megérkeztünk Frankfurtba, ott átszálltunk egy másik Delta-gépre. Úgy adódott, hogy egy színes bőrű lány mellett ültem. Mikor kérdeztem üdvössége felől, akkor ő Jézus Krisztusról szólt, majd elővette a Bibliáját, és megmutatott több ezzel kapcsolatos verset. Baptista volt. Arra gondoltam, milyen érdekes, hogy éppen egy újjászületett keresztény mellett kaptam helyet. Mikor átrepültünk az óceánt, elbúcsúztunk. A kollégáimat kicsit megviselte a tízórás repülőút, és a hat óra időkülönbség, de én, hála Istennek, friss voltam, örültem, hogy Atyánk ismét bizonyosságot tett arról, hogy „akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk...” (Ézs 40,31).

A repülőtéren feltűnt a jólét: padlószőnyeg, ivóutak stb... Egy pillanatra elcsodálkoztam, amikor egy férfi pólóján azt olvastam, Jézus Krisztus az Úr. Itthon nem sok ilyenrel találkoztam az utcán. Ezután egy mikrobusszal az autókölcsönzőhöz hajtottunk. Megint egy lány ült mellettem – kiderült, ahogy elkezdtünk beszélgetni, hogy adventista, ők is elfogadják Jézus Krisztust személyes megváltójuknak, és alámerítkeznek. Kezdtém észrevenni, hogy Atlanta alapjában véve keresztény város. Megértettem, hogy miért van áldás az egész vidéken: az 5Móz 28,1–14 nem arról íre, hogyha megtartjuk az Ő parancsolatait, akkor áldást kapunk? „...Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn... Áldott lesz a te kosarad és a te sütőteknőd. Áldott leszel bejöttödben és áldott leszel kimentedben...” Ezt az igehelyet is bölcsességgel kell megértenünk, hogy ne váljunk a Mammon hódolóivá, de a világ lássa rajtunk az áldást.

A bérelt, légkondicionált kocsival szállásunkra hajtottunk. A panziótulajdonos család és a személyzet nem volt hívő, így nem csodáltam, hogy reggel álmosak voltak, és arról panaszkodtak, hogy a madarak túl hangosak, és a rádió szerint meleg lesz. A régi tulajdonosoktól megmaradt a hallban egy ablakos kiszögellésben az imazsámoly, rajta egy nagyobbfajta King James-féle Biblia, amelyben Jézus szavait vörös betűkkel szedték. Mikor a szállásról a konferenciák színhelyére hajtottunk, az autórádióból ez hallatszott: „...és imádkozzunk a nemzetért. Imádkozzunk a munkahelyi kollégáinkért, a barátainkért...” Útvonalunkon protestáns gyülekezetek sokszor hatalmas épületei álltak: „Druid Hill’s Baptist Church, Grace United Methodist Church, Episcopalist Church, Lutheran Church, Protestant Radio and Television Center, Georgia Association for Pastoral Care ...”

Megérkeztünk a konferenciára, amelyet az intézet főigazgatója, Dr. David Satcher nyitott meg. Rendkívül rokonszenves ember. Már járt Budapesten. Akkor csak pár szót váltottunk, majd elköszönt, hogy úgyis látjuk egymást este a fogadáson a budapesti amerikai nagykövetségen. Mondtam neki, hogy nem tudok jönni, mert ébredési est lesz a gyülekezetünkben egy ausztrál vendégpásztorral. Először kicsit megdöbbsent, hogy elsősorban az ő tiszteletére adott fogadásra nem megyek el, azután rámnézett, és látszott, hogy tiszta szívből mondja: Igazad van! Menj arra! Az sokkal fontosabb! – Úgy hiszem, hogy e kis történet felidézésével tudom legjobban kifejezni a tiszteletemet iránta. Folytatódta az üdvözlések. Egy másik, markáns arcú igazgató ezt mondta: „...és legyen ez a konferencia megkeresztelve a tűzzel!” Elámultam – ez még csak nem is keresztény konferencia volt! – Az egyik előadáson a pódium mögött álló fiatal hölgy bátran kifejtette, azt tapasztalták, hogy a meningococcus B fertőzésben megbetegedettek között ötször kevesebb volt a gyülekezetet

látogatók száma. A hallgatóságból sok helyről lelkes éljenzés hallatszott. Még a vizsgálati eredmények is arról tesznek biznyságot, hogy „...betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől. És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ézs 53,4–5).

Hiszen engem is Jézus Krisztus gyógyított meg az asztmából, az allergiából, az ekcémából, gyomorgörcseimből, fejfájásaimból, szemhibámból! (A gyógyszerek ezt nem tudták megtenni.) Akik hittel Hozzá fordulnak, ott Jézus ezt megteszi. Halleluja!

Az előcsarnokban a faliújságot nézegettem, kicsit messzebről. Elöttem egy csapat fiatal állt. Az egyik éppen ezt mondta: „tanúbiznyságot teszek neked, hogy még soha nem ettem olyan jó pizzát...” Ezek a fiatalok a Biblián nőttek fel, azt hallgatták, és még a pizzával kapcsolatosan is a Biblia jutott eszükbe.

Egy másik szünetben Dr. Denny Donnell-lel, Missouri állam tiszti-főorvosával beszélgettem. Kiderült, hogy ő is újjászületett keresztény, bemutatta a kolléganőjét, aki szintén keresztény, majd mutatott több embert, hogy azok is keresztények. Mondta, mennyire örül, hogy Budapestről jövök, mert ott is van gyülekezetük... (Assemblies of God). *(A legjelentősebb amerikai pünkösdi szervezet.)*

Az utcán járva megdöbbsentem. Megkérdezve az embereket, hogy meg vannak-e váltva, 100 fekete közül kb. 90, de inkább 95 azt válaszolta, hogy befogadta a szívébe Jézus Krisztust, jár gyülekezetbe, olvassa a Bibliát, imádkozik és evangélizál, legtöbbször alámerítkezett. Engem ugyan senki sem szólított meg, hogy újjászülettem-e már a Szent Szellemtől és víztől (Jn 3,3), de mikor kérdeztem őket, nem tagadták meg Jézust, sőt mondták, hogy az emberek, ha a gyülekezetbe jönnek, megváltozik az életük. A fehérek között kisebb volt a hívők aránya, kb. 30%-ra becsülhető. Azok között, akik megváltottnak mondták magukat, legfeljebb egy vagy kettő dohányzott. Azon kevesek közül, akik nem jártak gyülekezetbe, sokkal többen dohányoztak és ittasak voltak. Összességében feltűnt, hogy rendkívül kevés helybeli cigarettázik, és cigarettacsikket sem lehetett látni a földre szórva.

Georgia államban nem kötelező az autókban az első rendszám tábla, helyette bármit ki lehet tenni. Ilyeneket láttam: Két felfelé irányuló kéz, és mellette az írás: „Az élet törekeny! Őrizd imádsággal!” vagy: „Mt. Ephraim Baptist Church”, „Baptist church”. Az egyik nagy fekete kocsin felirat: „Fordulj el a büntől! Térj meg!” Ezt is lefényképeztem, ahogyan az előzőekről is több fotót készítettem.

A négernegyedben kis gyülekezetek egymás hegyén-hátán. Az utcákon jobbnál jobb autókban fekete srácok és lányok, zeneszóval, boldogan.

A felhőkarcolók tövében sétálgatok. Meglátok egy embert olajos, szennyes munkaruhában, sietve viszi szerszámosládáját. Sietsége ellenére megszólítom, hogy hogyan juthatunk el a mennyországba. A válasz egy fergeteges prédikáció Jézus Krisztusról, az Ő keresztthaláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről, és arról, hogy csak az Őbenne való hit által üdvözülhetünk, „nem cselekedetekből, hogy senki se kérkedjék” (Ef 2,9). Lángszavú testvérem ezután még szól a mi szerepünkről. Szó szerint idézi a Bibliát: Mózesről, Hóseáson és a Cselekedeteken keresztül a Jelenésekig; a könyv, a fejezet és a vers pontos megjelölésével. Megtudom tőle, hogy a gyülekezetükben bibliaoktató.

Ottlétem alatt, mielőtt felkerestem volna egy keresztény könyvesboltot, a telefonkönyvben többoldalnnyi cím közül kellett kiválasztanom a legközelebbit. Ugyanígy hosszú-hosszú hasábokon keresztül álltak a gyülekezetek nevei. Hazafelé az Atlanta-Frankfurt szakaszon, a repülőgépen bal oldalamon egy amerikai középkorú férfi ült, üzleti útra ment Törökországba. Újjászületett keresztény. Jobb oldalamon egy ifjú katona. Ő is újjászületett keresztény. Az utaskísérő baptista.

Mondhatjátok, hogy csak egy várost láttam, abból ne vonjak le messzemenő következtetéseket – én ezt láttam. Lehet, hogy az USA más államaiban más a helyzet – a

vélemények szerint Georgia „jó” állam, sok kereszténnyel. Mondták sokan, hogy Amerika csúszik vissza, az általam látott keresztmetszet azonban még mindig igen jó állapotot tükröz. Magyarországhoz képest mindenképpen. Nem csodálkozom, hogy Amerika ott tart, ahol tart. Billy Graham első könyvében arról panaszkodik, hogy Amerika lakosságának „csak” a fele jár istentiszteletre. És nálunk?

A Frankfurt-Budapest szakaszon mellettem egy középkorú, kövérkés hölgy. Beszélek vele, hallani sem akar az örök kárhóatról és a bűnökből való megtérésről.

És hányan vannak hasonlóképpen nálunk? Hányan hisznek itt egyáltalán abban, hogy van Isten a mennyben? Hányan tudják, hogy a házasságon kívüli szexuális kapcsolat bűn? Hogy a tévé istentelen műsorai, a pornográfia, az asztrológia a Sátán munkája? Hogy a homeopátia, a pénzhajhászás, a jóga, a karate, a judó és társai a gonosztól van? Hogy a torkosság, a mohóság, a falánkság az ördögtől származik? Ahogyan meg van írva: „A gyáváknak pedig és a hitetleneknek és utálatosoknak és paráznáknak és bűbájosoknak és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál” (Jel 21,8). Hányan ismerik úgy a Bibliát, hogy a Jehova tanújának, mormonnak, Krisna-hívőnek, agykontrollosnak, dianetikusnak vagy okkult kézrátevő természetgyógyásznak, aki egyáltalán nem Jézus Krisztus nevében gyógyít, bátran és határozottan a szemébe tudná mondani: Ez nem igaz, ez hazugság, mert meg van írva, hogy...

Azután, hogy hazaértem, még inkább dicsőítem Istent az Ő kegyelméért és irgalmáért, hogy nem törölte el ezt az országot bűnei miatt, és hogy egyáltalán úgy állunk társadalmilag, gazdaságilag, ahogyan. (Talán talált Isten tíz igazat? – Talán, mert Budapesten – hála Istennek – sok zsidó menekült meg a holocausttól?)

Meg kell tennünk mindent, amit Jézus Krisztus mennybemenetele előtt mondott: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, alámerítvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében; tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek...” (Mt 28,19–20). Hogyan tudjuk ezt megtenni? Emlékezzünk rá: „...vesztek erőt, miután a Szentlélek eljött reátok; és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a föld végső határáig” (ApCs 1,8). „Áldottak, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba” (Jel 22,14).

{k1998207}

Új megtérőből vezető • Kiss László

Megtért 19...-ben. Fiatal volt, tele energiával. Mindig aktívan szeretett élni. Élvezte, ha emberek előtt megszólalhatott. Isten már ekkor készítette. De ő abban az időben még csak keresett valamit. Valamit, aminek értelme van, olyat, ami érték. Amikor megtért, megtalálta azt, amire mindig vágyott. Ez volt élete fordulópontja. Nagyon tevékenyen kezdte a keresztény életet is. Sokszor erővel és Szent Szellemmel telve ment gyülekezetbe. Ilyenkor kiállt a testvérek elé, elmondta a bizonyosságát, bátorított, buzdított. Az emberek csak úgy itták szavait. Sokan örültek bizonyosságainak, mások mosolyogtak rajta. De nem lehetett belefojtani a szót sem a gyülekezetben, sem a barátai között. Mindenhol bizonyosságot tett.

Néhány hónapos hívő volt, amikor elkezdte lassan-lassan felfedezni a gyülekezet hibáit. Úgy gondolta, hogy más biztosan nem látja ezeket, és Isten pont őt, és pont most akarja arra felhasználni, hogy ezeket a hibákat megszüntesse. Sok testvérrel beszélt ezekről, sőt egy-két presbiterrel, diakónussal is, egyszer még a pásztornak is elsorolta őket, sőt a megoldást is megmondta. Mindenki végighallgatta, sokan bólogattak, de nem történt semmi. A vezetők egy része örült, hogy egy gondolkodó embert nyert a gyülekezet, a másik fele bosszankodott. „Már megint egy okoskodó.” Egyesek elismerték a hibákat, de ők tudták, hogy sokkal összetettebb a dolog, mint ahogyan a mi emberünk gondolja. Mások tagadták a hibák meglétét

vagy szemet hunytak felette. De változás nem történt. Hiába „tépte a száját”. Jobbítási próbálkozásai nem érték el a céljukat. De ő nem keseredett el, csak szolgált, veszekedett, kritizált és ítélkezett, és megint csak szolgált. Valami hajtotta. Vágy, amelyet talán Isten ébresztett, táplált benne. Egy vágy, amely többet akart Istenből. Nem érdekelte más, csak Isten. A világ azt mondta, fanatikus, a keresztény testvére azt, hogy az első szeretet korát éli, ami majd elmúlik, és legyintettek. Egy idő után lázadóvá vált. Lázadt minden ellen: a pásztor, a tradíciók, a rossz és unalmas igehirdetések, a gyülekezeti problémák ellen. Ő mást és többet akart, mint ami a gyülekezetben volt. Büszke lett, és úgy gondolta, hogy mindig neki van igaza. Azonban Isten is látta ezt a változást. Elé is vezetett valakit, aki azt mondta neki: „Ne ítélj meg addig senkit, amíg nem tettél meg az ő mokasszinjában egy mérföldet” (indián mondás).

Ettől kezdve tudta értékelni mások szolgálatát. Még mindig kritikával szemlélte mindent, de már nem ítélte el a szolgálattelvéket. Az ő „mokasszinjük” még távoli volt számára. Nem volt joga ítélkezni. Erre figyelmeztet a Szentírás is: „Ne ítélj, hogy ne ítéltes!”

Szolgált, kínlódot, szervezkedett, beszélgetett, kapcsolatokat épített ki. Egy testvér látott benne valamit, és felkarolta. Egy igazi keresztény ember. Könnyed, vidám, bölcs és megfontolt „teherhordozó” keresztény. Segítségével indult meg valódi szolgálóvá formálódása.

De nem fért a bőrében, valami hajtotta. Valamit tennem kell! Istenért! Az Úr látta, mi van a szívében és segítette őt. Néhány fiatallal elkezdett összejárni, közösen szolgálni. Segítették, erősítették egymást. Közöttük tanulta meg

a csoportmunkát, és azt, hogy a szolgálat sokszor a saját kényelmünkről való lemondást is jelenti. A csoportban lévő emberek az évek folyamán egymás segítése által egészséges, érett keresztényekké váltak. Olyanok, akik tudták, mit akar tőlük Isten, akik tudták, mit akarnak Istentől, és hogy mit várnak maguktól. Számítottak egymásra, mert ismerték egymást.

Emberünk pedig megtanult közöttük odafigyelni másokra, és segíteni.

Ezekben az időkben kezdte el egy-két testvér támogatását. Az idejéből adott nekik, bátorította, segítette őket. Szavakkal, elismeréssel melléjük állt szolgálatukban, megvédte őket másokkal szemben. Éreztette velük, hogy szereti és tiszteli őket. A szolgálattelvők élete szinte kivirult. Könnyebb lett a munkát végezni, mert érezték a megbecsülést. Mindig ott csengett a fülében az isteni parancs: „...a szolgálattelvőknek, főleg akik az igehirdetésben forgolódnak, kettős tisztesség járjon.”

Az évek során ő is „beérett”. Ma már jobban ismeri az embereket, jobban ismeri Istent. Érett vezetővé vált, tudja, mit miért tesz. Van elképzelése a jövőről és energiája a cselekvéshez.

Ma már nem lázad. Megtanult úgy mozogni az emberek között, hogy példakép lett a jelleme és a szolgálata is. Lassan elkészült arra, hogy Isten rátegye az Ő pecsétjét: Az Úr szolgálója! Most is új szolgálatot akar elkezdni. Nem, már nem büszkén, hanem alázattal, tiszta szívvel, elhívása tudatában.

Kérdezhetnéd, hogy ki ez az ember. Hús és vér, köztünk jár. Közöttetek. Talán melletted áll. Talán pont te vagy ez. Keresel, megtérsz, szolgálatsz, lázadsz, harcolsz, formálódsz, győzöl. A büszke és lelkes fiatalból a büszkeség eltűnik, bölcs és megfontolt emberré válik. Rájön, hogy akik ellen eddig olyan sokszor lázadt, azoknak mennyit köszönhet.

Az Isten áldjon meg, Téged, kedves, szolgáló Testvérem!

Madárlátta kenyér • Durkó Sándor László

Napjainkban sokak szerint a politika úri huncutság. Mások szerint a hazugság tudománya, de általánosan elfogadott vélemény az is, hogy aki politizál, az korrupt, nem tiszta ember. Nos, az biztos, hogy aki politikai pályára adja a fejét, az sikamlós területre került. A különböző érdekcsoportok keresik a politikusok kegyeit. Általában elítéljük az ilyen kezdeményezéseket,

divatosabb nevén lobbizást, de mégis öröm nekünk is, ha ügyünkben valaki mellénk áll. Kapóra jött a tavasz első napjára szóló meghívó a HIT Gyülekezetének Szent Pál Akadémiájára. Márcsak azért is, mert a közelgő választások előtt sokan várnak tájékoztatást arról, hogy a politikai pártok hogyan viszonyulnak a kisebbségekhez, mire lehet számítani, ha hatalomra kerülnek vagy hatalmon maradnak. A tájékoztatón külön üdvözöltek bennünket, pütkösi testvéreiket. Bemutatták a nemrég indított hetilap, a HETEK újság legújabb számát, amely immár 30 ezer példányban jelenik meg. Németh Sándor vezető lelkész – az újság alapító-főszerkesztője – felajánlotta a Pütkösi Közösség részére is az újságban való megjelenés lehetőségét, amennyiben bármilyen támadás, jogtalanság érne bennünket. A tájékoztató bevezetőjében Németh Sándor elmondta, hogy kettős állampolgárok vagyunk. Elsősorban mennyei állampolgárságunk van, de nem feledkezhetünk meg a magyarról sem, míg itt vagyunk. Ne legyen lelkiismeret-furdalásunk, ha politikával foglalkozunk, hisz Isten akaratából alakult ki az állam, Noé után Isten az emberi élet védelméért, erkölcsi okok miatt tette lehetővé az állam kialakulását. Sajnos, a bűn miatt nemcsak az emberi természet, hanem az állam is torzult. A mi feladatunk továbbra is a só szerepének betöltése, azaz próbáljuk elviselhetővé tenni az elviselhetetlent. Sokszor beszélünk arról, milyen jó, hogy a Szentlélekkel telt keresztények nem maradtak Jeruzsálemben. Mi, a XXI. század emberei nem lehetünk bűnrészesei a társadalomnak, szólnunk, tennünk kell. A Biblia szerint feladatunk a felsőbbeségeknek való engedelmesség és az imádkozás. Nem szabad elfelejtenünk azonban azt sem, hogy a korai keresztények inkább Istennek, mint embereknek engedelmességek. Meg kell vizsgálnunk, hogy mi az evangéliumi egyházak társadalmi és politikai érdeke ma. Elsősorban: a szabadság! szabadság a szólásra, az evangélizálásra. Olyan pártra szavazzunk, amely garantálja a vallás és az evangélium hirdetésének szabadságát.

Haldoklóból gyógyító • Durkó Sándor László

Melyikünk az, aki nem gondolt ifjú hívőként arra, hogy misszionáriusnak kellene mennie? Alig akad valaki, aki legalábbis ne játszott volna a gondolattal. A pápuák földjén vagy valahol Afrika ősréngetegében hirdetni a bennszülötteknek az evangéliumot. Igazán Istennek tetsző szolgálat lehet. Igen, az is. De nem kisebb az sem, aki ezt szülőföldjén teszi, még akkor sem, ha tudja, hogy senki sem próféta a maga hazájában. Vagy mégis? Esetleg Yonggi Cho a kivétel?

David Yonggi Cho a koreai konfliktust követő zűrzavaros éveket tinédzserként, a megélhetésért küzdők sokaságában élte át. Szegény volt, de szorgos. Így többféle állást is betöltött. Nem ismeretlen számunkra ez az élethelyzet! Egy délután vér ömlött a szájából és fuldokolt. Gyógyíthatatlan tüdőbajt diagnosztizáltak nála. Tizenkilenc évesen haldokolt, s három hónapja volt, hogy családjától és barátaitól elbúcsúzzon. Reményekkel teli jövő helyett az elhagyatottság és reménytelenség sötét fellege nehezedett rá. Mindennapi imádságára Buddha nem válaszolt. Ekkor kezdett el segítségért kiáltani az ismeretlen Istenhez, nem is sejtve, milyen nagy hatással lesz életére az élő Isten közbeavatkozása. Felkereste az evangélium egyik hírnöke, akinek szeretetén, élő hitén keresztül megérezte Isten jelenlétét. Megismerte Jézust, a Megváltót, aki megváltotta bűneiből és meggyógyította betegségéből, s aki a reménytelenség, a halál helyett békességet adott neki, és győzelemre vezette. Később, iskolai évei alatt Szent Szellem-keresztiséget is nyert. Az évek folyamán megértette a hit több döntő fontosságú alapelvét. Pásztori szolgálatát Szöul szegénynegyedében, egy használt katonai sátorban kezdte. Harcok árán tanulta meg, hogyan szolgálhat az elkeseredett embereknek. Felismerte, hogy magától nem tud megoldást kínálni. Kérte Istent, hogy töltsen be Szent Szellemével, hogy erővel szolgálhasson ennek a sérült világnak. Gyülekezetének párfős magjából nőtt ki a mai, 710.000-es, életerős, gyorsan fejlődő Yoido: Teljes Evangéliumi Gyülekezet. Vasárnapként hét istentiszteletet tartanak az óriási létszám miatt. Szinte

megszámlálhatatlanok a hétköznapi istentiszteletek, a reggeli és a teljes éjszakán át tartó imaalkalmak. Több mint 20.000 házi csoport működik a gyülekezetben, hetenként szolgálva az egyéneknek és családoknak. Nagy erőt rejt magában az 1973 óta éjjel-nappal nyitva álló Imahegy, melynek egyszemélyes kamarái módot adnak a magános imádkozásra. Sok harc dőlt el az ide látogató emberek „térdein”. Ezzel szolgálnak az egész világnak, mivel mások – Church Growth Internationalhoz (CGI) vagy a szülői Yoido Teljes Evangéliumi Gyülekezethez érkezett – kéréseiért is imádkoznak. A CGI-t 1976-ban alapította Cho pásztor arra, hogy szolgáljon pásztoroknak és laikusoknak, vasárnapi iskolai tanítóknak és üzletembereknek, misszionáriusoknak és minden olyan személynek, aki érintett a gyülekezet növekedésben. A szervezet megszámlálhatatlan konferenciát rendezett már világszerte Dr. Cho előadásával. Segédanyagokat nyomtatnak, kiadnak egy napilapot, mely Korea minden néprétegéhez szól, és egy magazint Gyülekezet-növekedés címmel, amely az evangélium mellett, tanítások széles skáláját juttatja el jelenleg 149 országba. Az örömhírt igyekszik megosztani honfitársaival és a világ bármely népével. Cho pásztor ma úgy tekintik, mint viharedzett imaharcost, aki naponta gyakorolja az élő Istenbe vetett hitét. Nemzetközi rádió- és televízió-evangélista, evangéliumi dalok szerzője, keresztyén könyvek írója és nem utolsósorban több egyetem tiszteletbeli doktora. A még el nem ért emberek iránt nagy szeretetet érez, ezért úgy ismerik, mint nemzedékének apostolát. Szolgálatára nyomán sokan megtérnek, meggyógyulnak. David Yonggi Cho és gyülekezete fél évvel a magyarországi alkalom előtt imádkozik Isten megnyilatkozásaért, az ébredésért magyar földön. Isten készíti szíveinket. A tiédet is! David Yonggi Cho könyve: „Szentlélek – A támogató útítárs” megvásárolható a Központban, illetve a Pünkösdi Konferencián.

BIZONYSÁGUL

„Szívügyem a pantomim...” • Molnár Mónika (BF újságírás tantárgy dolgozat)

%Beszélgetés Kiss Lászlóval

Gépészmérnök, bibliaiskolás és amatőr pantomim művész. Mindez egy személyben: Kiss Laci.

A bibliai főiskola közelmúltban elkészült és átadott kollégiumának egyik barátságos és nagyon otthonos szobájában beszélgettem vele.

– **Hogyan lesz egy gépészmérnökből bibliaiskolás?**

– Amikor befejeztem a középiskolát, jelentkeztem a debreceni műszaki főiskolára. Még ugyanebben az évben megtértem, így a főiskolát keresztyénként jártam végig. Az utolsó évben, félévkor az fogalmazódott meg a szívemben, hogy Isten igehirdetői szolgálatra hívott el, és ehhez szükséges bibliaiskolát végezni. Ez ugyanis átfogó képet ad a Bibliáról, és a tanárok, előadók segítségével olyan mély ismereteket szerezhetek, amelyekre egyébként magamtól sohasem jutottam volna el. Ezért jelentkeztem a közösség Bibliai Főiskolájára. A felvételem sikerült, és jelenleg harmadéves vagyok.

– **Hogyan kerültél kapcsolatba a pantomimmal, és kezdted el saját csoportot szervezni?**

– 1995-ben egy felhívásra jelentkezve tagja lettem Fábrián Zoltán pantomim-csoportjának. Arra gondoltam, milyen jó lenne, ha az otthoni gyülekezetben, Hajdúsámsonban is lenne pantomimcsoport. Otthon megosztottam gondolataimat a fiatalokkal, és voltak olyanok, akiknek kedvük támadt ehhez a dologhoz.

– **Jómagad is kezdőnek számítottál még akkor. Mit tudtál átadni nekik?**

– Eleinte azt tanítottam a sámsoni csoportnak, amit Pesten hétközben megtanultam. Később

mindez kevésnek bizonyult, így újabb és újabb darabokat tanultunk meg, többnyire videokazettákról. Idővel egy-egy új dal érintette meg a szívünket, és ennek nyomán születtek meg saját darabjaink.

– ***Milyen fogadtatásra talált ez a kifejezőmód a gyülekezetekben?***

– Nem fogadta mindenki kitörő örömmel. Néhányan úgy érezték, hogy behoztuk a színházat Isten házába, ahol csak imádkozni szabad, Istent dicsőíteni és lelkigondozást, esetleg szabadító szolgálatot végezni. Szerencsére mindig akadtak olyan testvérek, akik bátorítottak.

– ***Most mi a helyzet?***

– Mára már a pantomim-csoport beépült a gyülekezet életébe. De két évre volt szükség, hogy a gyülekezet elfogadja és támogassa a csoportot.

– ***Milyen gyümölcseit tapasztalod a pantomimnak a magad és csoportod tagjainak az életében?***

– Kreatívabbak lettünk, és sokkal önállóbban gondolkodunk. Jobban ki tudunk bontakozni, jobban önmagunk lehetünk, és – ha használhatók ilyen nagy szavakat – teljesebb lett a keresztény életünk.

– ***Külföldön a pantomimnak komoly hagyományai vannak, sőt keresztény színjátszó csoportok is működnek. Tudomásom szerint Magyarországon a pantomim még gyerekcipőben jár.***

– Igen. Magyarországon csak hét éve működnek ilyen csoportok. Ahol ilyen munka is folyik felpezsdült az élet. A pantomim darabok az istentiszteletek új színfoltjai lettek, és gazdagítják azokat. Az utcai evangélizációk során pedig a gyülekezet bátran építhet a csoportra.

– Korunkban, amikor az emberek az információk 80%-át vizuális úton szerzik, a pantomim hatékony eszköz lehet a kezünkben az ige megszólaltatásában és az emberek elérésében.

– ***Milyen tapasztalataid vannak ezen a területen?***

– Eddig a csoportommal négy sátoros evangélizáción vettünk részt. Azt tapasztaltuk, hogy az emberek mindig visszajöttek a pantomimra. S ha már ezt megnézték, ott maradtak az igehirdetésre is. Egyszerűen vonzereje volt a jeleneteknek. A darabokban elmondottak kiegészítették vagy megerősítették az igei üzenetet. Egy jó pantomim-csoport ugyanis élővé tud tenni 2000 évvel ezelőtt történt bibliai eseményeket. Képes magával ragadni a közönséget és az érzelmeket, a mondanivalót, amit a darab vagy jelenet ki akar fejezni, azt át tudja ültetni a hallgatóság szívébe.

– ***Általában a pantomimra úgy gondolunk, mint az evangélizáció egyik eszközére. De mire használható még?***

– Nagyon hatékony a gyermekmunkában, mert a gyerekek élvezik, és jól össze lehet tartani őket vele. Egyik gyerekórán például megtanítottuk, hogyan szakíthatnak virágot. Még hetekkel később is úgy szaladtak oda hozzám a gyerekek, hogy előtte virágot szakítottak nekem. A 12–16 éves tinik ennek segítségével leküzdhetik gátlásaikat, valamint könnyebben elfogadhatják és kifejezhetik önmagukat. Többen az iskolában is könnyebben boldogulnak. Szabadidejüket pedig hasznosan töltik. A pantomim hitetlen fiatalokkal való kapcsolat eszköze lehet, ha együtt játszanak velünk a csoportban.

– ***Milyen képzési lehetőséget tudsz ajánlani azoknak, akik komolyabban szeretnének foglalkozni a pantomimmal?***

– Az Országos Ifjúsági Munkacsoport (OIM) szervezett az elmúlt években pantomim szemináriumokat Budapesten. Sajnos, azt nem érte el ez a rendezvény, hogy új csoportok alakuljanak. Csak a meglévő csoportok tagjai jöttek el, hogy tudásukat fejlesszék. Főiskolán pantomimot tanulni egyelőre csak külföldön lehet. Látva a hiányt, tervezzük egy tizenöt jelenetet tartalmazó videokazetta és egy ahhoz tartozó zenei audiokazetta kiadását. A videokazetta nagyon jó alap lesz egy pantomimcsoport szervezéséhez. A zenei anyagot magyar keresztény zeneszerző írja, így nem lesz probléma a szerzői jogok megszerzésével sem.

– ***Milyen költségekkel jár mindez?***

– A video- és audiokazetta előállításának költsége kb. 120–140.000 forint. Az egyik gyülekezet felajánlott 20.000 forintot. Szeretném körlevélben megkérni a gyülekezetek vezetőit, ha van rá módjuk, támogassák a kazetta kiadását.

– ***Mikorra jelenne meg ez a kazetta-szett?***

– A kazetta elkészítésének időtartama másfél hónap. Legkésőbb 1998 májusára szeretnénk kiadni. Az eladott kazetták árából befolyt összeget pedig visszaforgatnánk a pantomimba, úgy, hogy újabb videokazettát adnánk ki, és ezzel támogatnánk az induló és már meglévő csoportokat.

– ***Téged mi motivál leginkább?***

– Két éve, mióta ezzel foglalkozom, szívügyem a pantomim. Minél hosszabb ideje csinálom, annál inkább látom a benne rejlő lehetőségeket. A pantomim is bizonyágtétel Jézusról.

– ***Mik a terveid a következő évre?***

– Szeretnénk az 1998-as évet a csoportommal együtt arra szánni, hogy népszerűsítsük a pantomimot, mint szolgálati eszközt a gyülekezetekben.

– ***Köszönöm a beszélgetést, Isten áldását kívánom életedre és terveid megvalósítására.***

Indulni kell! • Lettner Gábor

A közismert jóeli prófécia szerint Isten az utolsó időkben kitölti Szellemét minden testre. „A fiak, a lányok prófétálni fognak, a vének álmokat látnak, az ifjak pedig látomásokat kapnak” (Jóel 2,28).

Körülbelül három hétig tartó álmatlanság és nyugtalanság, vissza-visszatérő álmokkép előzte meg azt a látomásszerű jelenést, amelyet Béres János isaszegi lelkipásztor testvérünk kapott 1997. november 21-re virradóra. Elmondása alapján a következő sorokban olvashatunk erről. „Három héten keresztül alig tudtam aludni. Bár tudom, nehéz elhinni, de ezen időszak alatt összesen körülbelül öt-hat órát aludhattam. Ez nagyon bántott, és kezdetben idegessé tett. Pontosán már nem emlékszem hányszor, de nyolc-tízszer ugyanazt álmodtam abban a néhány percben, amikor aludtam.

Egy óriási hegyen kellett átmenni, amin egy nagyon keskeny út vezetett. Járható volt az út, de igen nehezen. A hegy másik oldalán viszont volt egy olyan szakasz, ahol nem volt út, ott emberileg nem lehetett mit kezdeni. Ezen a helyen mindig egy hangot hallottam; „itt ugrani, repülni kell.” A hegy lábánál gyönyörű, zöld mező volt. A mezőn, nem tudtam pontosan meghatározni, mekkora távolságra, egy város pompázott csodálatos szépségével. A kép minden egyes álmalkalmával ugyanaz volt. Egyik pénteken hajnalban az álm kibővült. Egy nagyon rendezetlen, dimbes-dombos, gödrös területen voltunk. Nemcsak az isaszegi gyülekezet, hanem nagyon sokan mások is. Meg nem tudom mondani honnan, talán az egész országból, mert menetközben sok ismerős testvér hangját hallottam. Ezen a területen voltunk: viták és hangoskodások közepette. Az atyafiak asztaloknál ültek és italoztak, különböző illetlen dolgokat cselekedtek, amikor megjelent egy angyalszerű lény – akinek formáját nem tudom meghatározni, mert csak fátyolszerűen láttam, ill. hallottam –, és azt mondta: „Idejében induljatok át a hegyen!”

Másokkal együtt az volt a feladatunk, hogy szedjük össze a népet, és időben indítsuk útnak. Ugyanis csak világosban lehet átkelni a hegyen, bizonyos útszakasz később nem lesz járható. Aki ma nem megy át, másnap már nem tud átjutni rajta. Egész nap bajlódtem magammal, bajlódtem a néppel, perlekedtem, veszekedtünk, kiabáltunk és nem jutottunk odáig, hogy elinduljon a nép a hegyen át. Ádám unokám mellettünk volt. Attila fiam azt mondta: „Apu, én elindulok a fiatalokkal és másokkal.” Mondom én: „Fiam, induljatok, de tudod az utat?” „Részben tudom, de ha odaérek, majd megismerem.” „Fiam, induljatok, majd én viszem Ádámot.”

De ő magával vitte gyermekét.

Beállt az est, az alkony, és mi még akkor is a gödrös területen voltunk, míg végre nagy nehezen elindultunk. Az indulást segítette, hogy nem nyílt lehetőség a beszélgetésre, mert libasorban mentünk egymás után. Lassan haladtunk, aggodalmaskodtam, más lelkipásztorok próbáltak vigasztalni, hogy ne aggódjak, mert vannak nálunk elemlámpák, majd világítunk azokkal. Mikor ez elhangzott, egy hangot hallottunk: „Ott nem helyi világításra, hanem teljes világosságra van szükség!”

Ahogy odaértünk a hegy lábához, a fiatalok egy részét ott találtuk, és azt mondták: „Jani bácsi! Azért nem mentünk tovább, mert magára vártunk!”

A legdrámaibb rész ekkor kezdődött! Újra megjelent a szellemi lény, és azt mondta: „Nincs tovább! Nem mehettek tovább, az éjszaka beállt, megkezdődött a visszaszámlálás! 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3.” A hármásra emlékszem, a kettes még nem hallatszott, de a hegytetőről mennydörgésszerűen felhangzott Jézus mondása: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet!” Úgy gondolom, ez a látomás önmagáért beszél. A Biblia buzdít arra, vizsgáljunk meg minden próféciát, megáll-e az Ige szerint. Mikor először olvastam a fenti mondatokat, világosan éreztem Isten mondanivalóját. Az üzenet vonatkozhat nemcsak saját életemre, hanem gyülekezetünk, közösségünk életére, az egész egyház életére is. Indulni kell! Itt az ideje, hogy a Krisztusról nevezett nép összeszedje magát, és elinduljon abba az irányba, amit az Úr mutatott. Véget kell vetni az évtizedes teológiai vitáknak, a széthúzásoknak, a régi sebek nyalogatásának, az „én megbocsátok, de nem felejték” nevű játékoknak. Határozottan le kell számolni az életünkben fellelhető, vissza-visszatérő bűnökkel, amelyek már szinte részünkkelé váltak. Le kell küzdenünk az előttünk tornyosuló problémákat, hitben várva Isten szabadítását, segítségét, és be kell teljesedni Szent Szellemmel.

Nagyon megdöbbenett az a kép, amikor apa és fia elválnak, és az unoka felől döntenek. Gyülekezeteinkben, hála Istennek, megtért, felnőtt egy olyan generáció, amely mozdulni, tenni akar az Úr munkájáért. Szeretnének kiszakadni abból a langyosságból, kilátástalanságból, ami körbeveszi őket, de nagyon nagy a visszahúzó erő. Ábrahámnak azt mondta Isten: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok neked” (1Móz 12,1). Csodálkozunk, hogy elhagynak minket, pedig csak be akarják teljesíteni az elhívásukat. Más fiatalok pedig ránk várnak, bízva a mi látásunkban.

Közösségünkben a nagy kérdés így hangzik: Megyünk vagy maradunk?

János apostol írja első levelében: „Itt az utolsó óra.” Ha akkor, közel kétezer éve az volt utolsó óra, akkor hol tarthat most a mennyei stopper? Az utolsó másodperceknél! Indulni kell, amíg tart a világosság, bár már alkonyodik. Isten népének talpra kell állnia, rendeznie kell sorait, fel kell öltözni a Lélek fegyvereit, és le kell küzdenie az előtte lévő akadályokat. A hegyen túl ott a megígért jutalom, de ehhez hitben és Szellemben kell járni, mert csak így érhető el a cél. Fogjuk meg az eke szarvát, és ne hátrafelé nézegetve haladjunk, hanem tekintetünket célegyenest a keresztre fügesszük!

Az evangélista felesége: Süvegesné Prekopa Éva • Lettner Gábor (BF újságírás tantárgy dolgozat)

*%XVII. kerület, Rákoskeresztúr, Pesti út 49. Itt lakik közösségünk egyik ismert személye, a sátoros misszió vezetője, Süveges Imre. Szolgálatáról, elhívásáról már olvashattunk az Élő Víz oldalain, ám segítőjéről, feleségéről, az odaadó anyáról keveset hallottunk. Pedig minden szolgáló férj mögött ott áll a háttérben a terheket hordozó asszony, kinek a családban végzett szolgálata a férj eredményes munkájának egyik pillére. Egy csendes délutánon Süvegesné Prekopa Évát otthonukban kérdeztük meg családi életéről, szolgálatáról, házasságáról.
– Sokgyermekes családban született utolsó előtti gyermekként. Mit jelentett, jelent számodra*

szüleid életvitele, és mit jelent a család fogalma?

– Szüleim komoly hívők, életük és szolgálatuk mindig példa volt előttem. Még ma is aktív szolgálók, betegeket látogatnak, lelkigondozói feladatokat látnak el, és bizonyágot tesznek annak, akinek lehet. Alapvetően jó családban nőttem fel, de ez nem azt jelenti, hogy a saját családomban is mindent ugyanúgy csinállok. Voltak olyan dolgok, amelyeket át kellett értékelnem a megváltozott körülmények miatt. A család mindig is biztonságot nyújtó menedéket jelentett, ahol bármikor számíthattunk a másik segítségére. Testvéreimmel és szüleimmel a péceli Kármel Gyülekezetbe járunk, így elég gyakran találkozunk.

– Pécelhez köt a múltad?

– Igen. Itt születtem, itt nőttem fel, ide jártam általános iskolába. A gyülekezetbe szinte születésem óta jártam. Az általános iskola elvégzése után gimnáziumi érettségit szereztem, majd egy diplomata üzletben dolgoztam a valutapénztárban. Nagyon szerettem a munkámat, hisz ez akkor különleges munkahelynek számított. Hívó életemnek azonban ez mélypontja volt. Az Úrral való közösségem lazább lett, eltávolodtam Tőle. Öt év után a Postabankhoz kerültem hasonló beosztásba. Ott dolgoztam első gyermekünk születéséig.

– Kapcsolatotok Imrével nem indult felhőtlenül. Igaz ez?

– Igaz, és ennek többek között én voltam az oka. Először tízéves korunkban találkoztunk egy gyermektáborban, és ügyet sem vetettünk egymásra. Ő összebarátkozott István bátyámmal, ezért a későbbiek folyamán gyakran utazott Mezőberényből Pestre. Sokat volt nálunk, együtt imádkoztak, beszélgettek. Így barátságuk is elmélyült. A beszélgetések során Imre elmondta bátyámnak, tudja, ki lesz a felesége. Erről belső bizonyossága volt. Semmilyen angyali kijelentést nem kapott. Hogy ki az a személy, azt soha senkinek nem mondta el. Én viszont egyből tudtam, hogy rólam van szó, bár ezt még magamnak sem mertem bevallani, sőt egészen más irányban gondolkoztam. Így éltük jópár évig a magunk életét. Imre közben elhívást kapott az evangélizálásra. Látszott rajta, hogy komolyan veszi a hitéletét. Nekem ez imponált, de nem akartam arra gondolni, hogy ő lesz a férjem. Isten közben tudatosan készítet fel arra, hogy lelkimunkás feleség legyek, sőt magam is ezért imádkoztam. Gondolataimban viszont egy kicsit másképp képzeltem el, ami kihatott egész személyiségemre. Felépítettem egy légvárat, ami nem Istentől való volt, s ez a jellememben, gondolkodásomban, a dolgokhoz való viszonyulásomban mutatkozott meg. Nagyon hasonlít a mostani életemhez, de egy kicsivel különbözött. Imre közben kint volt Angliában, befejezte teológiai tanulmányait, és új gondolatokkal, szemléletmóddal tért haza. Addigra bennem Isten elvégezte, lerombolta azokat az akadályokat, amelyeket magamban építettem.

– Visszakanyarodva egy kicsit az időben, hogyan történt a megtérésed, volt-e valamilyen nehézség Isten szeretetének elfogadásában?

– Arra a felismerésre, hogy nekem meg kell térnem és újjászületnem, már elég fiatalon ráébredtem, de nagyon nehezen ment végbe bennem. Ismertem, hallottam az igazságról, és ennek tudatában mindig attól rettegettem, hogy az Úr Jézus még ma visszajön és engem itt hagy a földön. Már alig vártam, hogy megtérhessek. Ezt a lépést tizenkét éves koromban tettem meg, de igazából tizennyolc évesen éreztem meg bűneim bocsánatát. Tinédzserként ugyanis lelki életem mélypontra ért, és olyan dolgok történtek velem, amelyeket később megbántam. De hálás vagyok az Úrnak, hogy megtartott.

– Sajnos, a tapasztalatok azt mutatják, hogy a legtöbb hívő szülő gyereke átmegy hasonló krízishelyzetben. Véleményed szerint ez természetes, és mi lehet az oka?

– Szerintem egyáltalán nem kötelező és nem természetes ezen a mélyponton keresztülmenni. Ennek ellenére én is láttam számos olyan barátom életében, akik velem együtt nőttek fel, hogy hasonló problémákkal küszködtek. Tudjuk, hogy nehéz kor a tizennégy és tizenkilenc év közötti időszak. Nagy a csábítás kipróbálni a tiltott dolgokat, hisz azok mindig fényesebben csillognak. Nehéz értékelni a kegyelem ajándékát, mert nincs viszonyítási alap, nincsenek cégéres bűnök. Valójában nem vagyunk tisztában az Úr irgalmával. Igaz ide az az íge, hogy

akinek több bűne bocsáttatott meg, az jobban szeret.

– ***Hogyan lehet ezen változtatni?***

– Ezen a kérdésen még nem gondolkodtam, de az erős gyülekezeti háttér sokat segít a helyzeten. A vallásos élet és a képmutatás mindig riasztó gyermekeink előtt. A szülők felelőssége is igen nagy, otthon látják hitük megvalósulását. Ha eredményes hívó életet tudunk felmutatni, akkor gyermekeink életében ez változást hozhat. Már fiatal korukban odaszánhatják életüket Istennek.

– ***Visszatérve a házasságra, hogyan tudtál azonosulni Imre elhívásával, és mit jelentett ez neked?***

– Amikor igent mondtam, az elhívásra is válaszoltam, bár még nem volt teljesen világos, hogy mit akar az Úr, de bízunk Benne. Erre biztosíték volt Imi élete is, mert látszott rajta, hogy komolyan veszi Isten szavát, és engedelmeskedik neki. Jó példaként járt elől ifjúsági vezetőként is. Szellemi tekintély volt előttem. Megerősítés volt az is, amikor az igehirdetés közben az üzenet rajta keresztül szólt nekem. Ezek mind biztonságot nyújtottak. Tudtuk, hogy az elhívás mindkettőnknek szól, még ha az övé egy kicsit más is, mint az enyém.

– ***Tudsz vele lépést tartani a szellemi dolgokban?***

– Házasságunk utáni első évben közös elvekre jutottunk. Imrének sok ismerete előttem homályos volt, vagy nem is hallottam róluk, mivel a közösségen belül is újnak számítottak. Segített, hogy együtt imádkoztunk, megbeszéltük a problémákat, sőt volt olyan helyzet is, amelyre külön szellemi útmutatást kellett kérni. Jó példaként állt előttem a férjem imaélete. Neki meg volt a maga „intim” kapcsolata az Úrral. Korán reggel felkelt keresni Isten akaratát. Ez ösztönzött engem, hogy felzárkózzam mögé.

– ***Milyen változást hozott az életetekben az a szellemi megmozdulás, amely most tapasztalható közösségünkben, hiszen Imrét sok helyre hívják szolgálni?***

– Gyakorlatilag a sátor misszió beindulása óta fokozatosan felgyorsult az életünk. Amíg egy gyerekünk volt, addig könnyebben tudtunk mozogni az országban. Mindig szívesen elkísértem szolgálataira, de amióta még két gyermekünk született, már nehezebb kimozdulni. Ám úgy gondolom, ez a természetes folyamat. Elfogadtam, nekem az a szolgálatom, hogy jó családi háttérrel biztosítsak. Nagyon jól érzem magam itthon a gyermekekkel. Soha nem örülök, amikor elutazik egy vagy több napra, mert ez a szolgálatához tartozik. Kárpótol az együtt töltött idő. Mindig tudatosan keressük a lehetőséget, hogy együtt legyen a család. Mind a ketten tudjuk, hogy a szolgáló élet egyik alapja az erős, rendezett családi háttér. Tudom, hogy Istennek van egy másik, hosszabb távú terve az életemben, de most másnak van itt az ideje. Vannak tervek, ígéretetek, de most az anya, a feleség szerepét kell betöltenem. Gyakorlati módon nem tudok ugyan részt venni Imre szolgálatában, de mindent megbeszélünk: mi történt vele, mi történt itthon, és ezekért imádkozunk. Az itthon töltött idő a Lélek gyümölcse megtermésének az ideje lehet, például a béketűrésé, amire néha nagy szükség van a gyerekek mellett. Az Úr itthon is formálja jellememet. A gyerekek a nehézségekkel együtt sok áldást is adnak. A velük való kikapcsolódásban, játékban az ember könnyebben átsiklik a gondok felett, nem „görcsöl” miattuk. Imre nem esik be az ágyba, ha fáradtan hazaérkezik, mert a gyerekek egyből a hátán lovagolnak.

– ***A személyes lelki életedet hogyan tudod megélni?***

– Gyakorlatilag egy éve nem tudok részt venni a gyülekezeti alkalmakon. Ott vagyok ugyan testben, ám a három gyerekre való vigyázás a gyermek-megőrzőben leköti a figyelmemet. Hallom a hirdetett ígét, de nehéz ilyen körülmények között azt magamévá tenni. Így a saját lelki életemet otthon tudom megélni. Ez új feladat számomra, de úgy érzem, sikerül megvalósítani, és jó kapcsolatot kiépíteni Istennel. Egyszer Noel, a második gyermekünk lázas volt, és nem akart sehogy sem csökkenni a hőmérséklete. Imre nem volt itthon, így én imádkoztam érte, hogy Isten gyógyítsa meg. Parancsoltam Jézus nevében, hagyja békén az ellenség gyermekünket. Azt hiszem, akkor csináltam először ilyet, és magam is meglepődtem,

amikor fél órán belül teljesen lement a láza. Ez az eset megerősítés volt számomra, nem kell mindig a férjemre várni, ha azonnali szükségben vagyok. Isten, nekünk nőknek is adott hatalmat. A gyerekekkel is szoktunk imádkozni, ha valami probléma, konfliktus merül fel; vagy esetleg egy fenekelés utáni hangulatot is fel lehet így oldani. Természetesen nekem is szükségem van az élő igére, így ha szólok Imrének, akkor ő marad otthon a gyerekekkel, én pedig el tudok menni az istentiszteletre.

– Idehaza történt-e valamilyen konkrét istenélményed, amely meghatározóvá vált az Istennel való kapcsolatodban?

– Körülbelül egy éve történt, kértem az Urat, hogy itthon töltsön be az Ő Szellemével, és ezt meg is hallgatta. Valóságosan érezhetővé vált a jelenléte, és betöltött az örömeivel. Ez az élmény nagyobb odaszánást eredményezett, mert még mélyebben meg akarom ismerni az Ő szeretetét. Az imádkozásban és a bizonyágtételben is előrébb visz. Nem lehet lazítani, mert a Sátán mindent megpróbál, hogy a családi kapcsolatokat megmérgezze vagy az embereket elhitesse, hogy nincs szükségük Istenre. Ha kell, a gyerekeken keresztül támadja a családot, mert el akarja lopni a békességünket és az Istenbe vetett bizodalunkat. Épp a múlt héten volt, hogy folyamatosan, több napon keresztül gyötrő álmaim voltak, és ezek miatt nem tudtam magamat kipihenni. Ennek az eredménye meg is látszott a gyerekekkel és a férjemmel való viselkedésemben. De mióta imádkoztunk ezért, nyugodtan tudok aludni. Ilyen események közül mindig az marad meg bennem, hogy milyen jó az Úr, és nem az, hogy milyen rossz volt. Ez is Isten kegyelme.

– Mivel gyermekeiteknek csak a keresztény jellemet tudjátok átadni, a hitet nem, hogyan tervezed a felnevelésüket?

– Ha gyermekeink látják a keresztény élet áldásait, és folyamatosan imádkozunk a hitrejutásukért, akkor annak meglesz az eredménye. Ha együtt is imádkozunk velük, akkor megtapasztalják Isten válaszát. Fontos, hogy egy gyereknek is legyenek átélései, bizonyágai. Beszélni kell a bűnről is, és annak következményeiről. Nagyon sokat megért a kisgyerek, ha a maga nyelvén mesélik el nekik. Úgy gondolom, ezek segítenek az üdvösség fontosságának a felismerésében.

– Hogyan tapasztaljátok meg Isten gondviselését az anyagiak terén? Te már régóta GYES-en vagy.

– Miután összeházasodtunk, többször kerültünk olyan helyzetbe, amelyből csak Isten segítségével tudtunk kikerülni. Az Úr elvárja tőlünk, hogy csak Benne bízunk. Le kellett tennünk saját akaratomkat, ötleteinket, elképzeléseinket, hogy honnan szerezzünk majd pénzt és munkát a megélhetéshez. Konkrét ígéretet és megerősítést kaptunk Tőle: ne aggódalmaskodjunk. Be is bizonyítja minden hónapban gondoskodását. Mikor hó elején számolunk, osztunk-szorunk, látjuk, hogy kevés lesz a pénz. De a hónap végére mégis marad félretenni való. Soha nem történt velünk olyan, hogy amire szükségünk volt, azt ne tudtuk volna megvenni. Isten mindenről gondoskodik. A lakásunkat és az autónkat is természetfeletti módon kaptuk Tőle. Az Úr egyik legnagyobb műve az életemben az, hogy megtanított saját akaratom feladására, és megmutatta, milyen eredménye van a feltétel nélküli bizalomnak. Ez néha nagyon nehéz, de megéri, mert Isten mindig bizonyít. Amit Ő készít, az a legjobb számunkra. Nehéz várni a megígért ajándékra, de a türelem nagyon fontos.

– Mit tudnál tanácsolni a feleségeknek, hogyan támogassák férjüket a szolgálatban, hiszen minden férj az Úr szolgálója, még ha nem is olyan látványos módon, mint a tied?

– Azt gondolom, hogy minden áldásnak a gyökere Isten akaratanak elfogadása. Ezt a döntést mind a két félnek meg kell hozni. Bár ez mindenki életére vonatkozik, nemcsak a házaspárokéra. A másik dolog, hogy a házaspárok jussanak közös nevezőre. Az Istennek és a férjüknek való engedelmesség fontos. Felelősek a feleségek a férj szolgálatáért. Azt hiszem, röviden ennyi.

– Köszönöm a beszélgetést.

Kárpótól az elveszett évekért • *Suchné Süveges Ilona*

Második megtérésem és elhívásom történetét szeretném megosztani az Élő Víz olvasóival. Hívó szülők gyermekeként tértem meg először 15 évesen, de öt év után hátat fordítva addigi életemnek, elindultam megismerni a világot.

Mindent ki akartam próbálni, ami addig számomra ismeretlen volt. Ezt a döntésemet – most utólag már látom – egy komoly elutasítás okozta. Nagy sebeket kaptam, és én erre daccal, lázadással reagáltam. 13 év alatt sok bűnt el lehet követni, aminek a következményeit az utóbbi években kezdtem megtapasztalni. Olyannyira, hogy a szomszédainknak is feltűnt sorozatos sikertelenségünk és kudarcunk.

Édesanyám halála tett pontot az addigi életemre. Halálos ágyánál nagyon kemény három napot éltünk át. Összetörten, teljesen tehetetlenül, kétségbeesve fel-alá járkáltunk, minden pillanatban a lélegzetét lestük. Nagyon megrázó volt mindannyiunknak.

Számomra, Isten nélkül, teljes depresszió lett volna ennek az eseménynek a következménye. Halála után, mi lányok, napokig nem mertünk bemenni a szobájába. Egyik nap egyedül maradtam a lakásban, és valahogyan rászántam magam, hogy bemerészkedjek ebbe a szobába. Gondoltam, most átadom magam az emlékeknek, és jól kisírom magam, akkor megkönnyebbülök. De Isten valami jobbról gondoskodott a számomra.

Mint mindig, az asztalon volt a Bibliája, és elkezdtem lapozgatni. Mintha villámcsapás ért volna, mikor elkezdtem olvasni a 2Sám 7,12–13-at. „Ha majd letelik az idő és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát. Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre.” Elolvastam a következő részeket is, valamint az utalásokat (1Kir 2,1–4). Isten ereje érintett meg a szobában. Remegtem, sírtam-nevettem, ahogy a Szentlélek beszélt velem. Le kellett írnom ezeket a gondolatokat.

Attól kezdve, amíg el nem adtuk a házat, alig vártam, hogy hazamehessek, ebben a szobában mindig jókat imádkoztam és gazdag áldásokat kaptam. Megtapasztaltam az Ige valóságát: „Leoldoztad gyászruhámat, körülvettél örömmel.”

Egy ilyen imám alkalmával megújított Isten Szentlelkével, és nagy örömmel újságoltam Süvinek telefonban, hogy folyamatosan beszélek nyelveken. „Hát akkor folytasd, ne hagyd abba!” – mondta.

Kicsit zavarban voltam a hitetlen rokonok előtt, hogy nem tudtam gyászos, depressziós hangulatot teremteni, mert szerintük ez lett volna a természetes. Az én szívemben öröm, békesség és nyugalom volt.

Azóta két év telt el, az Ige és azok a gondolatok, amiket akkor kaptam, szó szerint beteljesedni látszanak a családuknban.

Isten helyreállította az életemet, megszabadított, miután a bűneimet elrendeztem.

Ő hagyja, hogy gyermekei megízleljék saját útjuk keserű következményeit. Amikor az ember saját erőlködésének a végére ér, akkor engedi megtalálni magát.

Megtapasztaltam, ha életünkben a Sátán teljesen összekuszálta, és már emberileg lehetetlen, hogy mi saját magunk kibogozzuk, akkor ne ragaszkodjunk tovább elképzelésünkhöz, terveinkhez. Adjuk át Istennek, és engedjük, hogy kibogozza és megoldja azokat.

Annak az Igének is tapasztaljuk a megvalósulását, amit a Jóel 2,25–26-ban kaptam:

„Kárpótlók azokért az évekért, amelyekben pusztított a sáska, a szöcske, a cserebogár és a hernyó... Ehettek majd jóllakásig és dicséritek az Úrnak, Isteneteknek nevét, mert csodát tett veletek...” Mi nem az államtól, hanem Istentől kapunk bőséges és időtálló kárpótlást.

Csodálatos és izgalmas megélni ennek a valóságát a hétköznapiakban.

Még a régi életemben belekezdünk egy családi kisvállalkozásba, ez volt életem nagy álma. Isten szólt hozzám: egy lehetőséget adok most neked, engedd, hogy az álmod meghaljon a

saját terveiddel, céljaiddal együtt, és hagyd, hogy én feltámasszak számodra egy sokkal jobbat, dicsőségesebbet. „Ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét.”

Így tehát feladtam mindent, ami a múlttal kapcsolatos, ezután további vezetést kaptam.

Döbbenetes volt számomra ez az ige: Agg 1,7–15-ig. „Az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok...” Éreztem, hogy szolgálatra hívtott el az Úr, de még mindig nem tudtam semmi konkrétumot. Éreztem, hogy átmeneti helyzetben vagyunk, mert ez a szó, hogy „átmenetileg” szüntelen ott lüktetett bennem. Nem akarok további részletekbe bocsátkozni, mert hosszú történet lenne.

Útmutatást kértem az Úrtól, amit megkaptam és teljesen a hatása alatt voltam. Ez három szó volt: 1. rehabilitáció, 2. alapítvány, 3. szenvedélybetegek. Ő lesz a vállalkozó, nekem csak engedelmessé kell, az alkalmazottja leszek.

Nem sokkal ezután Bálint Gyula testvérnek volt egy látása velem kapcsolatban. Egy cserépedényt látott, amit az Úr teljesen összetört, de ha alázatos marad, teljesen összerakja, hogy használható legyen.

Csodálatos dolog Isten vezetését tapasztalni, és azt tenni, amit mond, és egyben izgalmas is. A munkaterületet már előre elkészítette számunkra Isten. Mégpedig Zircen. A legapróbb részletekre is gondolt, és mindent elrendezett. Az, hogy miként kerültünk Békéscsabáról Zircre, egy külön oldalt igényelne, mert csodák sorozatát élte át a családunk. Ami még Békéscsabán kérdés volt: kikkel, mikor és hol fog ez a munka folyni, az itt már nem kérdés. Megtanultam az elmúlt két év eseményeiből három nagyon fontos dolgot:

- 1. Isten időzítése mindig tökéletes. Az utolsó pillanatban, de mindig időben érkezik a segítsége.
- 2. Isten tervének megvalósulása az életünkben nem tetszik a Sátánnak, sokféle módon próbálja megakadályozni. Így ha valahol zárt ajtókat találunk, az még nem jelenti azt, hogy a dolog nem Istentől van. Itt a lehetőség megtanulni szellemi harcot folytatni.
- 3. Többször voltunk olyan helyzetben, hogy semmi kézzelfogható dolog nem volt, amibe belekapaszkodhattunk volna, nem volt más, csak a hitünk. Örökre megtanultam, hogy Isten a hitből megtett lépésekre válaszol.

Családunk egyrészt is idevezette az Úr, együttesen építhetjük az Ő házát szellemileg és lassan fizikailag is. Dicsőség ezért Neki!

33. évemet töltöttem be – hasonlóan Jézushoz –, amikor meghaltam az óembernek, és életem a feltámadott, új életet Jézus Krisztusban, többé már nem a magam kedve szerint. Saját terveim, céljaim helyett az a vágyam, hogy Isten országa épüljön fel bennem, általam és körülöttem. Akarata valósuljon meg itt a földön is.

Isten ügynöke • Lejegyezte: Kelemen Sándor

%Béres János, isaszegi lelkipásztort az Úr 1964 és 1989 között „speciális” szolgálatra hívta el. Nyugati testvérekkel, missziókkal kiépített kapcsolatai révén olyan „ügynökhálózat” kiépítésében, működtetésében vett részt, amely milliós nagyságrendben csempészett át Romániába, majd Szovjetunióba Bibliákat, hívő irodalmat. Az alábbi bizonyágtétel emlékezés: Béres János a kockázatos, szüntelen próbatétellel járó szolgálat eseményein, kalandjain keresztül elsősorban az Úr jóságáról, csodáiról, vezetéséről emlékezik. Aki minden nehézségben megmutatta az utat, és minden veszélyből kimentette az övéit.

Második rész: Bibliaszállítók a Szovjetunióba

1967-ben mentünk először a Szovjetunióba. Számomra rokoni szálak és egyéb kapcsolatok lehetőséget adtak, hogy könnyebben utazhassak. A határon mondta is egy tiszt, hogy amióta ő szolgál, még nem volt példa arra, hogy egy utas saját autóval lépjen be az országba. A kocsink

tele volt Bibliával, és felmentünk egész Kijevig. Az első úttól kezdve csodálatosan és határozott módon vezetett Isten.

Az egyik alkalommal totális kontroll mellett utaztunk. Tervünk a következő volt: én a családommal végig megyek Kárpátalján, Ukrajnán, majd Moldován keresztül át megyünk Romániába, ahol egy megbeszélthelyen és időben találkozunk egy másik bibliaszállító autóval. A határon könnyen átvergődünk. Ungvár után álltunk meg, ahol családjunk egy része elment vízért. Mellém nemsokára beült egy civil ember, és rám parancsolt, hogy hajtsak tovább. Én nem engedtem neki. Erre elővette az igazolványát: KGB-s volt. Amikor újra együtt volt a család, díszkísérettel indultunk tovább: egy rendőrkocsi előttünk, egy mögöttünk. Lvov környékére kellett volna eljutnom, ott volt a „depo”. Itt jegyzem meg, hogy a „depo” (biblia-lerakóhely) helyét mindig a nyugati testvérek adták, és ők szervezték meg azt is, hogy ki veszi át a szállítmányt. Szorongva mentünk tovább, mert attól tartottunk, hogy nem tudjuk senkinek átadni a Bibliákat. Természetesen nem akartunk lebuktatni senkit. Később, sajnos, sorra lebuktak, börtönbe kerültek a testvérek. Azt gondoltuk: soha többé nem tesszük be a lábunkat ebbe az országba. Imádkozni kezdtem: Uram, kirendeltesd a pénzt, itt a rengeteg Biblia, én csak megyek céltalanul ezen a kényszerpályán.

Kísérőink elhagytak, de a kijelölt útvonalon kellett tovább haladnunk. Amelyik települést elhagytuk, azonnal jelezték a következő település rendőrségének, hogy mikor kell hozzájuk érkeznünk. Ekkor észrevettük, hogy három, szegényesen öltözött asszony ballag az úton. Az Úr Lelke pedig azt mondta: Állj eléjük, vedd fel őket, ők a gyülekezetbe mennek. Ez akkor előttem abszolút lehetetlennek tűnt, akkora volt bennünk a háborgás. De azt gondoltam, ha az Úr mondta, akkor igaz. Megálltam, és közöltem az asszonyokkal, hogy bibliák vannak a kocsiban. A testvérnők szinte körbecsókolták a kocsit, majd elvezettek a 6–7 kilométerrel odébb lévő gyülekezeti házba. Ott a három testvérnőre bízunk a szállítmányt, és már mentünk is tovább Csernovicba. Az ottani kempingtáborban szálltunk meg, egy háromszemélyes sátorban hatan. Ez a vasárnap délután olyan hatással volt ránk, hogy három napon át Isten jelenlétében feküdtünk, míg kint szakadatlanul zuhogott az eső. Már semmi zúgolódás nem volt bennünk.

Ezután a Békás-szoroson mentünk át Gyergyóba. A Jóisten gondviselése a másik kocsit is megőrizte, csupán félórás késéssel találkoztunk a megbeszélthelyen.

Édesapám időközben figyelmeztetett bennünket, hogy vigyázzunk, mert a régi kapcsolatai megszűntek, és könnyen bajba kerülhetünk. Ennek ellenére éreztem, Isten akarata, hogy tovább tevékenykedjünk. Nyíregyháza mellől megerősítésként kaptunk egy levelet, ami Isten kijelentését tartalmazta. E kijelentés mögött, mint azt később megtudtam, egy írni-olvasni alig tudó szabadkeresztény testvérnő állt, akinek volt egy tanult fia, aki jól beszélt spanyolul. Egyszer, amikor a fia hazament látogatóba, hallotta a nyitott ablakon keresztül, hogy az édesanyja spanyolul imádkozik – nyelveken. Ő természetesen értette az imádságot, amiben ez állt: Üzenj Isaszegre Béres Jánosnak, hogy ne féljen, ne rettegjen, mert Ukrajnába küldöm. Így indultunk útnak a feleségemmel. Az Inturiszt által megadott programhoz igazodva nyolc órára kellett a határra érkeznünk. Orosz idő szerint ekkor már tíz óra volt. Ezt az időbeosztást akkor Isten teljesen kivette a tudatomból, így kétórás késéssel érkeztünk. Előttem már hat autó állt a vámnál. Ezeket ötórás munkával darabokra szedték, mi pedig a váróterem üvegfalán keresztül figyeltük az eseményeket. Akkor én megfélemedve a kijelentésről, nagyon rosszul lettem, elbúcsúztam a feleségemtől. Amíg az autókat vizsgálták, rengeteg kocsi torlódott össze a várakozó sávban. Épp mi következünk volna, amikor megjelent a vámosok főnöke, aki meglátva a helyzetet, leállította az autók darabokra szedését. Odahívott magához, bepecsételte az útleveletemet, és tovább engedett Kijevbe. Isten vámvizsgálat nélkül besegített a Szovjetunióba, a kocsink tele volt Bibliával. (Később derült ki, hogy szívinfarktust kaptam, ami számomra hat hónapos betegállományt és orvosi kezelést jelentett.)

Általában nem szokták az oroszok az autókat a vizsgáló aknára állítani, de egyszer ez is

meztörtént. A kocsi aljára rengeteg Bibliát kötöztünk fel, így elveszett emberként ültem a volánánál. Az ajtó résnyire nyitva volt, és vártam, hogy mikor ordít fel a vámos, hogy megvannak a bibliák. Néhány perc múlva azonban halk hangot hallok az aknából: Ezekből nekem is juttass, itt a címem! A felnyújtott cetlin egy hívó vámos címe volt. Ez a testvér mesélte később, hogy aznapra nem ő volt beosztva, de mivel a kollégája motorbalesetben megsérült, megkérte, hogy menjen be helyette dolgozni. Így kerültem kapcsolatba a kereknyei gyülekezettel, név szerint Mecskó Gyula pásztorral. Ettől kezdve a dolog könnyűvé vált, mert egyfajta összejátzás alakult ki a vámosokkal.

NOVELLA

A boldogság kapujában • Albertné Bognár Margit

A kutya ugatni kezdett az előszobában, jelezve, hogy valaki érkezik. Zörgött a kulcs, majd kinyílt az ajtó, és erőteljes léptekkel belépett a házigazda. Arcán széles mosoly ült. Letette táskáját, és megdöngönyözte a németjuhászt.

Amikor Anikó meghallotta a hangját, kisietett elé a szobából. Karján az öthónapos Dórit vitte. Megálltak egymással szemben, és Zoli mosolyából Anikó mindent megértett.

– Tehát sikerült?! – ujjongott. Zoli hozzájuk lépett, átkarolta őket, és hangosan kiáltotta miközben puszit nyomott a kicsi arccskájára.

– Sikerült! Sikerült! Vidékre költözünk!

Zoltán munkahelyén már régóta rebesgették, hogy új üzemet alapítanak vidéken, melynek élére egy ottani dolgozót jelölnek ki. Zoltán ekkor még csak reménykedhetett benne, hogy ő lesz az, de mára ez már biztos lett. Már régóta elvágytak a nagyvárosból, a kétszobás panellakásból. Már csak a kicsi és a kutya miatt is! Persze az sem hátrány, hogy a kinevezéssel némi pluszpénz és egy szolgálati autó is járt. Most, hogy teljesült a vágyuk, már semmi sem állhatott boldogságuk útjába.

Amikor megérkeztek a kis községbe, sokan felfigyeltek rájuk. Egy ilyen kis helyen szinte mindenki ismer mindenkit. Nem csoda hát, hogy amint kiszálltak a kocsiból a gyönyörű, kertes ház előtt, rögtön ott termett egy idős hölgy, a szomszéd néni.

– Jó napot kívánok! Önök lesznek az új lakók? – kérdezte.

– Csókolom! Igen, mi költözünk ide – válaszolta Anikó.

– Jaj, de aranyos picit! Mennyi idős? – A néni megnézte Dórikát, és persze közben alaposan kikérdezte őket: Honnan jöttek? Miért költöztek ide? stb, stb. Bár Zoli már egy kicsit unta, hogy a néni ilyen tudálékos, Anikónak szimpatikus volt az idős hölgy, és szívesen beszélgetett vele.

Amikor végre beléphettek a házba, boldogságuk csak fokozódott: három nagyszoba, ebédlő, konyha, spájz és fürdő volt a takaros házban. Amikor berendezkedtek, úgy érezték, teljesült az, amire vágytak.

Kis idő múlva szinte már mindenkit ismertek a környéken, és Zoli munkája is olyan volt, mint amelyet mindig is szeretett volna: érdekes, jól fizető, és még családjára is maradt mellette ideje. Anikó egész napját a kicsivel töltötte, és ellátta a ház körüli munkát.

Egy nap sétálni indult Dóriával, hogy a község távolabbi részeit is megismerjék. Megláttak egy kis üzletet, és Anikó úgy döntött, hogy összeköti a sétát a bevásárlással. Bement, megállt egy bébiételes polc előtt, és válogatni kezdett az üvegek között. Hirtelen mellé lépett valaki, amitől egy kicsit megijedt.

– Megijesztettelek? Ne haragudj! – mondta egy körülbelül vele egykorú nő, aki szintén egy kisgyereket tartott a karján.

– Igen, egy kicsit – mondta Anikó.

– Nem akartam! Engedd meg, hogy bemutatkozzam! Éva vagyok, ő pedig – szólt a kicsire mutatva – Katica. Nyolc hónapos.

– Szia! Én Anikó vagyok, ő pedig Dóri, és most múlt fél éves.

– Titeket még soha nem láttalak itt. Most költöztetek ide, ugye? – kérdezte barátságosan a nő.

– Igen. Tudod, a férjem itt kapott munkát – válaszolt Anikó, és beszélgetni kezdtek. Elmesélte, hogyan kerültek ide. Éva pedig elkísérte őket, és megmutatta a község főbb tereit, elmondta, mi hol olcsóbb, hová érdemes elmenni.

Ezután Éva és Anikó jó barátnők lettek. Gyakran mentek el együtt sétálni, és sokszor meglátogatták egymást. Egy nap éppen Éváéknál voltak, aki a konyhában szendvicseket készített, miközben Anikó a gyerekekre vigyázott, és körülnézett a lakásban. Amikor a könyvespolchoz ért, szeme megakadt egy feketekötésű könyvön. A Biblia volt. De mintha az asztalon is látott volna már egyet. Odalépett és meg is találta. Kezébe vette, és éppen kinyitotta volna a könyvjelzőnél, amikor belépett Éva.

– Készen is vagyok! Remélem, éhes vagy! – Amikor barátnőjére nézett, az hirtelen lerakta a könyvet, és olyan arcot vágott, mint akit rajtakaptak valami rossz dolgon.

– Ne haragudj! – mondta szemlesütve.

– Ugyan, miért haragudnék? – mosolyodott el Éva. – Tudod, én hívő vagyok. Egy pünkösdi gyülekezetbe járok a szomszéd utcában.

– Már észrevettem, hogy te valahogy más vagy, mint a többiek. Soha nincs rossz napod, mindig kedves vagy mindenkihez.

– A világon nem a pénz a legfontosabb dolog, nem a vagyon, a siker, hanem a szeretet. A legnagyobb szeretet pedig az, ha valaki életét adja másokért, mint ahogy Jézus Krisztus is meghalt bűneink miatt.

– Igen – hebegte Anikó; és nagyon megkönnyebbült, amikor kislánya egy kicsit sírni kezdett, s odaszaladhatott hozzá, ezzel másra terelve a beszélgetést. Persze ezt Éva is észrevette, és nem erőszakoskodott. Úgy gondolta, hogy idővel még majd beszélhet barátnőjének Istenről. Egy másik alkalommal Anikóéknál voltak, aki aznap nem vitte sétálni Dórit, mivel a pici belázasodott és sokat sírt. Éva nem tudta, mi történhetett, ezért meglátogatta őket. Anikó Dórit dajkálta, hogy egy kicsit megnyugodjon.

– Egész nap sír, és nem tudom, mi baja lehet – panaszolta szomorúan, majd Évának nyújtotta gyerekét, mivel hallotta, hogy Zoli megérkezett.

– Megfognád, amíg Zoli elé megyek? Most legalább megismerkedtek! Úgyis sokat meséltem már rólad – ezzel Dórit átadva, férje elé sietett.

Éva ringatta a picit, és hangosan imádkozni kezdett felette. Ekkor léptek be az ajtón a gyermek szülei, és Éva viselkedésén mindketten meglepődtek.

– Hát maga meg mit csinál? – kérdezte döbbenet az apa.

– Á, jó napot! Éva vagyok, és azért imádkozom, hogy Dóri láza lemenjen – válaszolta mosolyogva a nő.

– Tudod..., már említettem, hogy Éva hívő, dadogta Anikó.

– Ebből elég! A te fejedet is ilyen hókusz-pókuszokkal tömi tele, mi?! – kérdezte és mérgesen nézett feleségére, majd annak barátnőjére Zoli.

– Köszönjük, kisasszony, de mi ebből nem kérünk!

– Higgye el, nem akarok rosszat! – békítette Éva. Isten meg tudja gyógyítani a gyermekét. Nála nincs lehetetlen. Jézus minden bűnösért meghalt a kereszten.

– Még hogy bűnös! Ki a bűnös? Nem iszom, nem dohányzom, nem káromkodom, tisztességesen élek. Vagy talán Dóri bűnös? Egy hét hónapos gyerek? Ez nem más, mint babona. Nem kérünk a kuruzslásából. Majd az igazi orvosok meggyógyítják a lányomat! A viszontlátásra! – kiabálta, miközben elvette a gyereket a nőtől.

Éva szelíden a férjira nézett, felvette Katicát, és az ajtó felé indult.

– Ne haragudjatok! – mondta, és kilépett az ajtón. Anikó mérgesen férjére nézett, és barátnője

után szaladt. Amikor visszajött, még mindig feldúlt volt.

– Hogy képzeled ezt? – fordult Zoli felé. Hazajössz, be sem mutatkozol, és rögtön rátámadsz a legjobb barátnőmre?!

– Szép kis barátnő! Téged is teljesen elhülyít. Még a végén te is nem létező istenekhez fogsz beszélni. Az ember maga irányítja a sorsát, nem holmi álmokképek. Vagy te elhiszed, hogy van valaki, akit nem látsz, nem hallasz, nem érzel, de bele tud avatkozni az életedbe?!

– Nem, jól tudod, hogy nem hiszem, de Éva nem csinált semmi rosszat. Előre ítélsz, pedig nem is ismered! – kiabált vissza Anikó.

Dóri megunhatta a veszekedést, mert hangosan sírni kezdett apja kezében. Ez elterelte mindkettőjük gondolatát Éváról, és már csak a picivel foglalkoztak.

Másnap Dóri állapota még mindig nem változott. Egész nap nyugós volt, és keservesen sírt. Szülei megbeszélték, hogy munka után elviszik lányukat az orvoshoz. Az asszony már nagyon várta a férjét, ezért ott állt az ablaknál, hogy mielőbb észrevegye az autót, amikor befordul a sarkon. Kis idő múlva meg is látta a zöld Audit, felkapta Dórit, és már szaladt is az ajtóhoz. Gyorsan bezárta a kaput, és bepattant a hátsó ülésre.

– Még nincs jól? – kérdezte Zoli hátrafordulva.

– Nincs. Egész nap sírt, és láza is van, úgyhogy induljunk gyorsan! – válaszolta aggódva Anikó.

Amikor odaértek, a doktornő alaposan megvizsgálta a kislányt.

– Na, lássuk csak! – mondta. Nem lesz itt nagy baj, de azért a biztonság kedvéért veszünk egy kis vért. Jól van, jól van! Nem fáj ez annyira! – szólt a síró kicsihez, majd megnyugtatta a szülőket is, és felírt egy kúpot.

– A jövő héten, kérem, hozzák vissza. Addigra meg lesz a vérvétel eredménye is.

– Köszönjük, doktornő, – mondták, s kicsit nyugodtabban indultak haza.

Egy hét múlva ismét elmentek az orvoshoz.

– Az a kúp csodát tett – mondta Anikó a doktornőnek. Két nap alatt lement a láza, és azóta nagyon virgonc.

– Igen, már sokkal jobban néz ki – mondta komolyan a doktornő –, de van egy kis gond. Na, nem kell megijedni! – szólt, mivel látta, hogy a szülők mennyire megrémültek. Korántsem biztos, hogy valami baj van, de azért el kéne vinni Dórit egy kórházba kivizsgálásra. – Írt egy beutalót, amellyel Anikó és Zoli elvitte gyermekét a közeli kórházba, ahol Dóri egy sor vizsgálaton ment keresztül.

Egy újabb hét elteltével aggódva ültek le a szimpatikus orvos szobájában. A férfi komoly volt, és talán egy kicsit zavart is.

– A házi orvos biztosan elmondta önöknek, hogy a lányuk vérében találtunk valamit – kezdte, s mivel szünetet tartott, Zoli egy halk „igent” hebegett.

– Nos, sajnos rossz hírem van. A kislányuknak olyan betegsége van, amely ebben a stádiumban már gyógyíthatatlan. Persze... – folytatta, de ekkor Anikó már nem hallott semmit. Szeméből potyogtak a könnyek, és szorosabban ölelte magához gyermekét.

Amikor hazaértek, egyikük sem szólt, csak csendben ültek egymással szemben. Anikó sírt, Zoli pedig csak bámult maga elé. A kicsi már a kocsiban elaludt, s most a kiságyban aludta édes álmát. Anikó lassan odalépett az ágyacskához, és sírva gyermeke fölé hajolt. Fájó szívvel figyelte, hogy Dóri milyen békésen alszik. „Mintha semmi baja nem lenne” – gondolta, majd férje felé fordult könnyes szemmel:

– Ugye, ez csak egy rossz álom? Mondd, hogy ez csak egy rossz álom, hogy nem is igaz! – kiáltotta fájaldalmában, és felzokogott. Zoli mellé lépett és magához szorította, miközben ő is csendben sírni kezdett.

Az élet látszólag ugyanúgy ment tovább, mint eddig: Zoli dolgozni járt, Anikó a ház körül dolgozott, sétálni vitte Dórit, és bevásárolt. Csak az tűnt fel a szomszéd néninek, hogy a fiatalasszony mostanában nem mosolyog, és néha olyan a szeme, mintha órákon át sírt volna.

Persze az orvosok mindent megtettek a gyermekért, de a kezelések sajnos nem segítettek, ezért a szülők is egyre rosszabbul viselték a napokat. Egyre kevesebbet beszélgettek egymással, és minden újabb nap rettegéssel töltötte el őket, mivel nem tudták, Dórinak mennyi ideje van még hátra.

Egy reggel Anikó automatikusan végezte a házimunkát: főzött, mosogatott, port törölt, miközben szeme a Bibliára tévedt, melyet Éva adott neki ajándékba. „Isten meg tudja gyógyítani a gyermeket” – csengett vissza a fülében Éva hangja. „De az csak egy kis nátha volt” – gondolta. „Istennél nincs lehetetlen” – hallotta ismét Éva hangját. „Mindent meg kell próbálnom, hogy Dóri életben maradjon” – döntött hirtelen. Felöltöztette a kicsit, és félbehagyva minden házimunkát, elindult régi barátnőjéhez.

Amikor Éva ajtót nyitott, Anikó szégyenkezve nézett rá.

– Szia! Ne haragudj, hogy bejelentés nélkül jöttem, de szeretnék bocsánatot kérni Zoli múltkori viselkedése miatt, és ... de ekkor zokogni kezdett, és csak ennyit tudott mondani: Kérlek, segíts!

Éva döbbenetben állt az ajtóban, majd elvette a kicsit Anikótól, és kitérte előtte az ajtót. Amikor leültek a nappaliban, Anikó elmesélt mindent, ami azóta történt, hogy nem találkoztak. Éva a szomorú hírek hallatán megpróbált bátorságot önteni barátnőjébe, majd megkérdezte:

– Hogyan tudnék segíteni neked? – Nem mert előhozakodni azzal a tanáccsal, hogy forduljanak Istenhez, de Anikó éppen erre kérte:

– Egyszer azt mondtad, hogy Istennél nincs lehetetlen, Ő meg tudja gyógyítani Dórit.

– Igen, Isten valóban meg tudja gyógyítani! – mondta lelkesen, majd azt javasolta barátnőjének, hogy jöjjön el Dórral a holnapi istentiszteletre, ahol majd az egész gyülekezet imádkozik érte. Anikó beleegyezett, de arra kérte Évát, hogy ez Zoli előtt egyelőre maradjon titokban.

Másnap az asszony félve lépett be az imaház ajtaján. Dórit a karjában tartva haladt végig a folyosón, ahol már néhányan beszélgettek. Ahány ember mellett csak elhaladt, mind szeretettel köszöntötte őket. Amikor Éva meglátta, gyorsan Anikó elé szaladt, s leültette őket maguk mellé. Éva férje nagyon szimpatikus fiatalember volt. Kedvesen köszöntötte őket, és megdajkálta a kislányt. Amikor elkezdődtek a dicsőítő énekek, Anikó egyre jobban felszabadult. A szószék mögé lépő prédikátor is rokonszenvesnek tűnt neki. A férfi beszélni kezdett, a nő minden szavára odafigyelt, s az ajándékba kapott Bibliában követte az alapigét is: Jn 5,2–9.

– Először is, testvéreim – kezdte –, szeretném elmondani nektek, hogy mára eredetileg egy másik igével készültem, de az Úr a mai napon ezzel szólni akar valakihez.

Olyan megragadóan beszélt, hogy Anikó itta minden szavát. Az ige egy emberről szólt, aki már 38 éve beteg volt, és a többi nyomorult között ő is arra várt, hogy a tó vizére leszálljon az angyal, s elsőként érve a vízbe, végre kigyógyuljon bajából. Csakhogy segítői nem voltak, akik elvitték volna őt a vízig, így valaki mindig megelőzte. De Jézus egyszer arra járt, megkönyörült rajta, és meggyógyította őt. Ekkor értette meg Anikó, hogy ez az üzenet neki szól, és reménység töltötte be a szívét.

– Csakhogy – folytatta a lelkipásztor – rengeteg beteg ember volt a parton. Vajon Jézus miért nem gyógyította meg valamennyit? Lehet, hogy voltak ott olyanok is, akik egész életüket ott élték le, de soha nem jutottak be elsőként a vízbe, s a gyógyuláshoz oly közel haltak meg.

Vajon miért nem gyógyította meg őket is az Úr? Nem tudjuk a választ, de majd odafent mindent meg fogunk érteni. Egy biztos! Isten semmit sem tesz értelmetlenül! Ő nem bocsát ránk nagyobb próbát, mint amekkorát el tudunk viselni. Ámen.

Egy kis szünetet tartott, miközben becsukta Bibliáját, majd újra megszólalt:

– Most pedig egy üzenetet kell átadnom annak a hölgynek, ott a harmadik padban, aki a kisgyermeket fogja – mondta, s tekintete egyenesen Anikóra irányult. Figyeljen jól! Ezt mondja az Úr: „Most menj el, és gyere vissza a férjeddal együtt!”

A nő várta a folytatást, de a férfi kijött a szószék mögül, és leült az első padra. A gyülekezet énekelni kezdett, majd az alkalomnak vége lett.

Anikó kétségbe volt esve. Vajon hogyan bírja rá Zolit, hogy elmenjen vele a gyülekezetbe? Egyáltalán, meg merje-e mondani neki, hogy ő már járt ott. Egész délelőtt ezen tiródott, de egyszer s mindenkorra döntött. Amikor férje belépett az ajtón, szinte letámadta őt:

– Zoli! Beszélni szeretnék veled!

– Hallgatlak – mondta a férje, miközben leült egy fotelbe.

– Tegnap elmentem Évához, és bocsánatot kértem tőle a nevedben. – Zoli mondani akart valamit, de felesége leintette. – Kérlek, ne szólj semmit! Éva nagyon kedvesen fogadott, és elhívott a gyülekezetbe, ahova jár, hogy ott majd imádkoznak Dóriért. Szóval tegnap délután elmentem oda, és a pap vagy prédikátor, aki nem is ismert minket, tudta, hogy miért mentem oda, és azt mondta, hogy Isten azt szeretné, hogy vigyelek el téged is. Amiről ez a férfi beszélt, teljesen szíven ütött. Mintha csak nekem mondta volna. Egy beteg emberről volt szó, akit Jézus meggyógyított, és más betegekről is, akiket nem. De azt mondta, hogy Istennek mindenkivel célja van. Talán velünk is, nem gondolod? – hadarta el egyszuszra, majd vett egy nagy levegőt, és férjére tekintett, aki szomorúan nézett vissza rá, majd megszólalt:

– Jól tetted, hogy bocsánatot kértél Évától, és ha azt akarod, elmegyek veled a gyülekezetbe. Mindent megteszek a lányomért, és különben se veszíthetek vele semmit.

Vasárnap reggel már mindketten Évák mellett ültek a padban. Zoli is elnézést kért Évától durvasága miatt, s most kíváncsian várta, mi fog történni. Ez az alkalom is dicsőítéssel kezdődött, majd az igehirdetés következett. Amikor a prédikátor áment mondott, és megkérdezte, van-e valakinek kérése, bejelenteni valója, Éva felállt és pár szóban felvázolta Anikóék helyzetét, majd arra kérte a gyülekezeti tagokat, hogy kezüket a gyermek felé nyújtva imádkozzanak érte.

Az emberek egy szívvel-lélekkel kiáltottak az Úrhoz a kicsi gyógyulását kérve. Ezt a nagy hitet látva Zoli is megrendült, s pár szóban, könnyek között ő is elmondta a maga kis imáját. Az alkalom végén pedig még sokáig ott maradtak a teremben, és beszélgettek Évákkal, majd reménnyel telve, de egy kis kétellyel szívükben, hazaindultak.

A következő vizsgálat után nagyon várták az eredményt. Végre szólították őket, és az orvosi szobában leültek a doktorral szemben.

– Megvizsgáltuk Dórit – szólt a férfi –, de sajnos semmi jót nem tudok mondani. A kezelések egyelőre nem segítettek. Persze továbbra is mindent megteszünk, de az esély így is minimális. Sajnálom! A következő kezelés mához egy hétre lesz. Kérem, ne csüggedjenek el!

Vasárnap Anikóék ismét a gyülekezetben voltak. Az alkalom végén Anikó felnyújtotta a kezét, jelezve, hogy szólni szeretne. Előre ment és szembefordult az emberekkel.

– Szeretnék köszönetet mondani önöknek, amiért imádkoztak a kislányunkért. Sajnos, az állapota nem javult, de nekünk sokat segítettek szeretetükkel és kedvességükkel. Úgy látszik, Istennek más tervei vannak velünk, de reméljük, hogy ha bekövetkezik, amitől félünk, akkor Isten ad erőt annak elviselésére is – mondta, miközben letörölte könnyeit. – Még egyszer köszönjük, hogy megpróbáltak segíteni, és ha megengedik, akkor szeretnék továbbra is részt venni az alkalmakon. Köszönöm. – Sokan szemüket törölgetve mondtak áment, miközben a fiatalasszony a helyére sietett.

Az összejövetel után mindenkinek volt hozzájuk egy-egy jó szava, amellyel vigasztalni próbálták őket. Ahogy Éva elnézte a fiatal párt, nagyon elszomorodott. „Istenem, meddig?” – kérdezte magában. Bár mintha valóban erőt merítettek volna abból a szeretetből, amelyet Istentől kaptak! Zoli életében láthatóan pálfordulat állt be. Akárhogy is lesz ezután, ők már tudják, hogy Isten mindig velük van, soha nem hagyja őket magukra.

Isten Dóri betegségével megmentette szüleit a kárhozattól. Bármennyire nehéz volt ezt elfogadni, mégis reménnyel és hittel töltötte be Éva szívét.

Egy héttel később Zoli kért szót a prédikáció után. Ahogy hosszú, ruganyos léptekkel ment

előre, az emberek sajnálattal figyelték. „Vajon én hogyan viselném ezt a próbát?” – kérdezték maguktól.

Amikor a férfi szembefordult velük, döböntően vették észre, hogy mosolyog.

– Szeretném elmondani önöknek – kezdte –, hogy Isten mekkora csodát tett az életünkben.

Mindnyájan tudják, hogy kislányunkról az orvosok lemondtak: Dórika halálos beteg... de csak volt! – kiáltotta örömmel, és a padokból hangos halleluja-kórus válaszolt. – Mert Isten meggyógyította. Ő volt az egyedüli orvos, aki nem mondott le róla. Tegnap a kivizsgáláson a lányunk kezelőorvosa csak annyit tudott mondani: „Csoda történt! A kislányuk teljesen meggyógyult!”

Valóban: Istennél semmi sem lehetetlen! Pedig egy hete még semmi javulást nem láttak az orvosok, sőt azt mondták, készüljünk fel a legrosszabbra. De Isten mindent meg tud tenni! És hogy megmutassa nekünk, mennyire kegyelmes, még egy ajándékot ad nekünk: Anikó, a feleségem gyermeket vár...

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Hívó novellapályázat

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány novellapályázatot ír ki. Pályázni olyan – saját kútfőből merített – irodalmi értékű, hitéletünket valóságghűen bemutató 5–10 gépelt oldal terjedelmű novellákkal lehet, amelyek eddig még nem jelentek meg nyomtatásban. A pályamunkát gépelve, négy példányban kérjük beküldeni.

Kérjük kedves pályázóinkat, hogy a novellákat lássák el jeligével és mellékeljenek hozzá egy – a pályázó nevét és címét tartalmazó – lezárt borítékot, melyre írják fel a novellán található jeligét. Egy pályázó több írással is nevezhet, melyeket külön jeligével lásson el.

Beküldési határidő: 1998. aug. 31.

A pályázatokat a következő címre küldjétek: Élő Víz Irodalmi Alapítvány, 8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18. Tel: 88/474-018

A nagy borítékra írjátok rá. „Novellapályázat”

A pályázatok elbírálását négyfős bizottság végzi. A jeligés borítékokat csak a pályaművek elbírálása után bontjuk fel.

Díjazás: I. díj: 5000 Ft – II. díj: 3000 Ft – III. díj: 2000 Ft

A díjazott és közlésre alkalmas műveket az Élő Vízben megjelentetjük. A pályázat eredményét az Élő Víz ez évi 6. számában ismertetjük.

Nyelvtanulás és munkalehetőség

Egy kölni pünkösdi gyülekezet alapfokú német nyelvismerettel rendelkező, gyermekszerető, keresztény, magyar lány jelentkezését várja gyermekfelügyelet céljából.

Érdeklődni lehet: Marianna Schumacher (Földesi Mariann) Zum Engelshof 3, 50 993 Köln, Deutschland. Tel: 00-49-2213-95907.

Damaszkusz Alapítvány, Zirc

Tájékoztatjuk az Élő Víz olvasóit, hogy alapítványunk megkezdte működését. Főbb céljaink:

- szenvedélybetegek lelkigondozása
- testi-lelki egészségük helyreállítása
- gyülekezetbe való beépülésük

– családba, ill. társadalomba való visszatalálásuk segítése.
Céljaink eléréséhez szeretnénk egy létesítményt létrehozni. Az építkezéshez szakemberek, munkások jelentkezését várjuk a következő telefonszámon: (88) 487-698

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Gulyás István

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábíán Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1000

Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1998201}

*** Új fordítású Biblia szerint!**

A rejtvény kiemelt soraiban Jézus tizenkét tanítványa közül tizenegynek az eredeti neve szerepel. Elküldendő: a rejtvényből hiányzó tizenkettedik tanítvány neve.

VÍZSZINTES: 1. *Jézus tanítványa. 6. *Jézus tanítványa. 11. *Jézus tanítványa. 16.

Zenemű átírt változata. 17. Ilyen hal is van. 18. Alkotórésze. 19. Észak-amerikai indián törzs tagja. 20. Bandzsa. 22. Betűt vet. 23. Isai hatodik fia (*1Krón 2). 24. Az egyik szülöm becézve. 26. „Adjatok szeszes ... a veszendőnek, és bort az elkeseredett embernek” (*Péld 31). 28. Utcasarkon levő. 30. Vezet. 32. Autópálya vége! 33. J. M. T. 34. Város, ahová elment Káláb Hecrón halála után (*1Krón 2). 37. Hágár fia (*1Móz 16). 39. Ugyanaz, röv. 40. Heves megyei község. 42. Szedi a lábát. 44. Földet túrna. 45. Csonthéjas gyümölcs. 47. Folyó Oroszországban. 48. A hosszúság mértékegysége. 49. Zokni mássalhangzói. 51. Zöld ... vergődik; boldogul. 52. Ahasvérós király udvari embere (*Eszk 1). 54. „A” kulcsra járó kampós zár. 57. Heg. 58. Írország gaél neve. 60. A hinduizmus rituális szent könyvei. 62. A lantán vegyjele. 63. Visszabont! 64. Redőnyzet névelővel. 65. Szárnyas állatod. 67. A váltakozófeszültség jele. 69. Betakarta. 71. Veszprém megyei község. 72. „Az Úr intését ... ved” (*Péld 3). 74. Tüzel. 75. Oxigénnel telít. 77. Délelőtt rövidítve. 78. Adónem röv. 79. Artikulál. 81. Kemény, hajthatatlan. 83. *Jézus tanítványa. 84. *Jézus tanítványa. 85. *Jézus tanítványa.

FÜGGŐLEGES: 1. *Jézus tanítványa. 2. Sivatag Chile-ben. 3. Verettel díszített. 4. ...-Naharaim, Náhór városa (*1Móz 24). 5. Duna menti város lakója. 6. Állj! 7. Gyakori igeéveződés. 8. Jaazanjáhu júdai csapatparancsnok apja (*2Kir 25). 9. Jebúsi férfi, akitől Dávid király megvette a szérűjét (*1Krón 21). 10. A neodímium és a szén vegyjele. 11. Fél

jegy! **12.** „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze ...” (*1Pét 5). **13.** Konyhakerti növény. **14.** „... mértékkal mérték, nektek is olyannal mérnek” (*Mt 7). **15.** ***Jézus tanítványa.** **20.** Gyógykezelés. **21.** Mértékegységrendszer. **25.** M. Y. I. **27.** Az USA egyik állama, székhelye: Juneau. **29.** Város, melyet Dávid szabadított meg a filiszteusoktól (*1Sám 23). **30.** Ceruza, régies szóval. **31.** Kóstolt. **33.** ***Jézus tanítványa.** **35.** Fürtös virágú dísznövény. **36.** Ábrám szövetségese (*1Móz 14). **38.** Ilyen hamar? **40.** Kilóg a ..., (nem illik bele). **41.** Katasztrális rövidítve. **43.** „... pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le” (*ApCs 7). **46.** „Figyelj esedezéseimre, mert ... nyomorult vagyok” (*Zsolt 142). **48.** Tapogatózva keresgél. **50.** Kockázatos vállalkozás. **53.** A környezet és az egyes ember viszonyát tükröző lelki jelenség. **55.** Helység, ahol Abímélek lakott (*Bír 9). **56.** ***Jézus tanítványa.** **58.** „...-Háezer: Mindeddig megsegített bennünket az Úr!” (*1Sám 7). **59.** Könyörgő. **61.** Görög eredetű férfinév. **63.** ***Jézus tanítványa.** **65.** A rétoromán nyelv egyik változata. **66.** Fájdalom az orvosok nyelvén. **68.** Ézsau unokája (*1Krón 1). **70.** Finom németül. **73.** Gambia fele! **76.** Szamosszegnél ömlik a Tiszába. **79.** A kiütés jele. **80.** A tojásban van! **81.** Szombathelyhez közeli község. **82.** A gadolínium vegyjele. **83.** A tetejére.

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1998203}

VÍZSZINTES: **21.** A repülőn utazók névsora. **22.** Éjszakai. **23.** Ingatlanok telekkönyvi nyilvántartási száma. **24.** Görget. **25.** Dunántúli megye. **27.** Bankkártya név. **28.** „Erős torony az Úrnak neve, ... folyamodik az igaz” (Péld). **29.** „Az ... beszélnek Isten dicsőségét” (Zsolt). **31.** „A bolondnak ... ne szólj, mert megutálja a te beszédidnek bölcsességét” (Péld). **34.** Mákkal ízesített tésztaféle. **35.** Visegrád határai! **37.** Ajtónálló léviták atyja (Ezsd). **39.** J. I. E. **40.** Régi grafikus kártya. **41.** Jézus ezt mondta a halottnak vélt leánynak: „Talitha, ...” (Mk). **42.** Orosz repülőgéptípus. **43.** I. Á. K. **45.** Karol. **47.** „Nincs különbség ... meg görög között; mert ugyanaz az Ura mindenknek, aki kegyelemben gazdag mindenkhez, akik őt segítségül hívják” (Róm). **49.** Szülésznő. **50.** A gondolkodás szerve. **51.** Lévitá város Manassében (1Krón). **53.** Germán eredetű férfinév. **55.** A vadászgép része! **56.** Visszeres! **57.** Akta eleme. **58.** Város, ahol Éli és Sámuel lakott (1Sám). **59.** Izráel királya volt húsz éven át (2Kir). **60.** Béthmaakában van! **61.** Cérnázott, vékony, erős szálú pamutfonal. **62.** Csecsemő. **63.** Konyhakerti növény. **64.** A mértékegységek nevében tizedrészt jelöl. **65.** Város Júdában (Józs). **67.** Város, melyből Réczin, Síría királya kiirtotta a zsidókat (2Kir). **69.** Odaát. **70.** Háziállat lakhelye. **71.** Harangszó jelzője lehet. **72.** Zairei és osztrák autójel. **73.** Á. U. S. **75.** Jellemző tulajdonságot kifejező melléknévképző. **77.** Súlyarány, röv. **78.** Létfontosságú testrészt. **79.** Zirc melletti község. **82.** Felhangokban gazdag (fordítva). **84.** Város a Missouri partján. **86.** A benjáminita Jérohám fia (1Krón). **87.** Zöld németül. **89.** Német város. **91.** Mennyiség mérésére használt edény. **93.** Szlovák igenlés. **95.** Város, amelyet Efraim lánya épített (1Krón).

FÜGGŐLEGES: **2.** A dokumentumban van! **3.** Svájc legnagyobb folyója. **4.** Férfinév becézve. **5.** Megelevenítő. **6.** Indonéziai autójel. **7.** Termelőszövetkezet röv. **8.** Az USA egyik tagállama. **9.** Réteken gyakori lágyszárú, sárga virágú növény. **10.** Félteni kezd! **11.** „A régiek elmúltak, imé, ... lett minden” (2Kor). **12.** „Ne nyugtalankodjék a ... szívetek” (Jn). **13.** Adullámbeli férfi, akihez Júda elment (1Móz). **14.** ... verde; asztalhegy. **15.** Női név. **16.** Kettős betű. **17.** Sérülés, sebesülés. **18.** Kánaán földjére küldött kém Nafthali törzséből (4Móz). **19.** No de ilyet! **20.** A végén hullámmó! **26.** Női név. **27.** Ilyen híd is van. **30.** Faharangot verő. **32.** Társaitól elmarad, hátra marad. **33.** Júda utolsó királya (Jer). **34.** Kukában keresgél. **36.** Próféta, az egyik bibliai könyv szerzője. **38.** Borsod megyei községbe való. **41.** Bibliafordító, Vizsolyi Biblia a műve. **42.** Próféta, aki az egész földre kiterjedő éhínséget jövendölt Klaudius császár idejében (ApCs). **44.** „Mindig imádkozni ..., és meg

nem restülni” (Lk). **46.** Garamlök szlovák neve. **48.** „Az ... ember pedig hitből él” (Róm). **49.** „Az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el ...” (Jer). **50.** „Aki bőven vet, bőven is ...” (2Kor). **52.** Betűt, jelet vés. **54.** Indulatszó. **56.** Finn autójel. **57.** Hibás darab! **64.** Nagyszülő apja. **65.** „Aki vermet ás másnak, abba belé esik; és aki felhengeríti a követ, ... gurul vissza” (Péld). **66.** A volt bécsi császári palota. **68.** „Aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, ... meg nyelvét a gonosztól” (1Pét). **71.** Vad indulatot, haragot. **72.** Fővárosa: Kinshasa. **74.** Ábrahám dédapja (1Móz). **76.** Csapat. **78.** Folyó Dél-Franciaországban. **79.** Vérrokonságon alapuló nemzetség. **80.** Nélkül németül. **81.** A napsütés jelzője. **83.** „Vedd, ami a ..., és menj el” (Mt). **85.** M. É. I. **86.** Az ige hirdetés része! **88.** Hálózat, angol szóval. **90.** Spanyol és román autójelzés. **92.** „Az ... nélkül való átok nem száll az emberre” (Péld). **93.** Rangjelző előtag. **94.** Véd. **96.** Nanovolt, röv.

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1998204}

VÍZSZINTES: **1.** „A maga kívánsága után megy az ... ember” (Péld 18). **5.** Gébernek, Salamon tisztartójának atyja (1Kir 4). **6.** Benjámín fia (1Móz 46). **8.** Sénakhérib, Assiria királyának tisztviselője (2Kir 18). **9.** „Nem veszendő holmin, ezüstön vagy ... váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből” (1Pét 1). **12.** „Mély verem a tisztátalan asszony, és szoros ... az idegen asszony” (Péld 23). **13.** „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ... azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek” (Jn 1). **14.** Ismáel fia (1Móz 25).

FÜGGŐLEGES: **1.** Az Áser törzsbeli Ulla fia (1Kron 7). **2.** Város, ahol eltemették Eleázár főpapot (Józs 24). **3.** „Ezüstöm és ... nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked” (ApCs 3). **4.** „A ... beszédben elmaradhatatlan a vétek” (Péld 10). **5.** „Az ... a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd” (2Móz 20). **7.** Ezékiás király főembere (Ézs 22). **10.** „A diakónusok tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem ... nyereségre vágóak” (1Tim 3). **11.** „Szánjátok ... magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek” (Róm 6).

Rejtvény(oldalak) az Élő Víz-ben • Nagy Kornél

1993-ban hasonló címmel (Rejtvény az Élő Víz-ben) már megjelent egy írás a rejtvényekkel kapcsolatosan. Azóta sok minden megváltozott, ezért szeretném az eltelt nyolc, de kiemelten az utóbbi öt esztendő mérlegre tenni.

Amikor az Élő Víz ún. belső munkatársa lettem, felvetődött bennem a kérdés: van-e létjogosultsága egyáltalán egy keresztény folyóiratban keresztrejtvényeknek. Akkor úgy véltem, hogy csak abban az esetben, ha ezt bibliai alapra tesszük, és fő célunk a bibliaismeret gyarapodását tűzzük ki, elsőséget élvezve az általános ismeretek fejlesztése és a szórakoztatás előtt. Az eddig összegyűlt tapasztalataim és a rejtvényfejtőktől kapott számos visszajelzés, ennek az útnak a helyességét igazolja.

A rejtvényrovat, minden összetevőjével együtt, többször változott és megújult. 1990–92-ig csupán egy, majd ’93-tól, a minirejtvények elindításával, egy-másfél oldalon már két rejtvény jelenhetett meg. A múlt évtől pedig négy teljes oldal lett a rejtvénykedvelőké. A legsürgősebb feladat az volt, hogy a rejtvények az idevonatkozó szabályok szerint készüljenek, melyek nagymértékben befolyásolták azok minőségét és színvonalát. Sajnos a szabályokat egyikőnk sem ismerte, akik rejtvényeket készítettünk. Ezért, vettem a bátorságot és elmentem az egyik közismert rejtvényújság szerkesztőségébe, ahol – miután elmondtam, hogy honnan jöttem és mi célból – nagyon kedvesen és segítőkészen álltak rendelkezésemre. S így

megismerkedhettünk a rejtvénykészítés irányelveivel, szabályaival. Mivel az ÉLŐ VÍZ nem rejtvényújság, és a szabályok is több területen túl szigorúnak tündek, ezért átdolgoztam a mi egyedi helyzetünkre. Az alapelv az volt, hogy ne a játékos és logikai feladványok, hanem a bibliai ismereteinket legjobban fejlesztő rejtvénytípusok kerüljenek közösségünk lapjába.

Sajnos a szabályok még mindig túl szigorúak lehetnek, mert amióta ennek figyelembevételével kell készíteni a rejtvényeket, azóta nem küldött senki egyet sem. Itt ragadom meg újra az alkalmat, hogy e könnyített szabályzatból bárkinek szívesen küldök, aki úgy érzi, hogy kapott az Úrtól erre a területre adottságot, valamint kedve és ideje is van ebbe a szolgálatba bekapcsolódni. Az eltelt nyolc esztendő alatt heten készítettek az ÉLŐ VÍZ olvasóinak rejtvényt: Hajdú Attiláné, Kapcsa Györgyné, Lénárt Ferenc, Makovei János, Nagy Kornél, Vass Béla és Windisch Károly. *(Remélem, nem hagytam ki senkit!)*

Hála legyen Istenünknek, hogy 1995-től egy számítógépet adott segítségül, mely a rejtvények készítésében, a sorsolási és egyéb adatok regisztrálásában, valamint a rejtvényrovat szerkesztésében és tördelésében most már nélkülözhetlenné vált. Tulajdonképpen ennek is köszönhetően vezethettük be négy oldalra a Rejtvényoldalakat. Mindezt kézzel elvégezni még főállásban sem lehet.

Kezdetől fogva igyekeztem mindent, ami a rejtvényrovatban történt, pontosan követni és regisztrálni. Az öt éves időszakról szeretnék a következőkben egy, talán nem túl száraz, statisztikai visszatekintést közre adni. Remélem, hogy nemcsak a rejtvényfejtők kíváncsiak a történelemre, hanem az olvasók széles táborából is többek érdeklődésére tart számot.

Nem tudom, hogy az 1990–92-ig terjedő időszakban mennyi megfejtés érkezett a titkárságra, mivel ekkor még nem én voltam felelős a rejtvényekért. Viszont 1993-tól már mindent pontosan rögzítettem. Az első táblázat hűen mutatja a rejtvényfejtők aktivitásának alakulását. Itt csak a helyes, és a pontverseny bevezetése után, a legalább egy pontot elérő megfejtések szerepelnek. Az öt esztendő alatt összesen 163-an küldtek legalább egy alkalommal megfejtést.

{k1998205}

A következő táblázat 16 rejtvényfejtő nevét tartalmazza, mely két 10 fős listának az összevonásából készült. Az egyik lista a legtöbb alkalommal helyes, illetve legalább egy pontot elérő megfejtést beküldők, a másik pedig a pontversenyben a legtöbb pontot gyűjtők nevéből áll. Itt a jutalmazáskor elveszett pontok is szerepelnek.

{k1998206}

Az „A” oszlopban lévő számok mutatják, hogy az utóbbi öt év alatt a 30 alkalomból, ki hány alkalommal küldött értékelhető megfejtést. Az első három helyezett egy-egy értékesebb könyvet kapott jutalmul a hűségért és kitartásért, azaz a rendszeres, pontos rejtvény megfejtés elküldéséért. Számomra, különösen az első időszakban volt nagyon fontos, hogy a megfejtések, mint visszajelzések, minél nagyobb számban érkezzenek, mert ezekből le tudtam vonni a tanulságokat a hibákra és a változtatásokra vonatkozóan. Ezért nemcsak a táblázatban szereplőknek, hanem minden kedves rejtvényfejtőnek, akár hány alkalommal küldött megfejtést, szeretném megköszönni az ilyen jellegű segítségét és támogatását. Azért ennek ellenére nyomatékosan szeretném hangsúlyozni, ***számomra elsősorban az a legfontosabb, hogy a testvérek a rejtvényeket megfejtsék, és ezek áldásul szolgáljanak, függetlenül attól, hogy elküldik-e a megfejtést vagy sem.*** Ha már kitérőt tettem, akkor még *hadd tudatosítsam mindenkiben azt, hogy a pontok és a nyeremények kérdésében semmiféle érdekeltségem nincs. Csupán abban vagyok „érdekelt”, hogy mindenki örömét lelje e „játék”-ban, magam pedig tiszteességgel, becsülettel megálljam a helyem e szolgálatban Isten és az emberek előtt.*

Visszatérve a táblázathoz, a „B” oszlopban láthatók, hogy az eddig elérhető 78 pontból,

kinek mennyit sikerült összegyűjtenie. A legtöbb elérhető pontszámmal eddig hárman állnak az élen. A további oszlopok a nyereményekkel kapcsolatosak. A „C” oszlop mutatja, hogy ki hány alkalommal nyert a pontverseny bevezetése előtt, a „D” oszlop pedig már a pontverseny ideje alatt kapott jutalmak számát tartalmazza. Ha közelebbről megnézzük e két oszlop számait, akkor jól látható a nyeremények aránytalan eloszlása, a szerencse szeszélye folytán, a kizárólag sorsolás útján történő jutalmazás idején. Ezért az akkori felelős szerkesztővel, Kovács Zoltán testvéremmel, az ő indítványára, kidolgoztuk a jól működő, és remélem mindenki szerint igazságos pontversenyt.

A jutalmazások tekintetében is kedvező változások történtek. A kezdeti 200–300 Ft alkalmankénti összérték ma már eléri az 5000 Ft-ot is. Ebben nagy része van Vadon Tamás órás testvérünknek, aki már tizenhat karórát – mint fődíjat – küldött a szerencsés rejtvényfejtők csuklójára. Ezúton is köszönöm minden karórát nyert testvér nevében. Az Úr gazdagon áldja meg őt ezért.

Az elmúlt esztendőben végigizgultuk az ötfordulós rejtvénypályázatot, hogy vajon kié lesz a fődíj. A 40.000 Ft-ot érő CD lejátszós, távirányítós, sztereó rádiómagnót Mundrucz Tamás testvér ajánlotta fel, és mint tudjuk, ezt Molnár Anita nyerte. Utólag többen fejezték ki örömeiket, hogy a magnó jó helyre került. Az eredmény azért sem meglepő, mivel közvetlen a sorsolás előtt is kértük Istent, hogy Pataky Albert, közösségünk elnökhelyettese azt a nevet húzza ki, amelyet Ő a legjobbnak lát. Én tudom, hogy mindenki nagyon szerette volna a fődíjat megnyerni, ez természetes is. De egy-két testvér még ennél is jobban. Remélem, hogy már mindenki helyére tudta tenni magában e kérdést.

Most pedig nézzük az „E” oszlopot! Ez mutatja, hogy a táblázatban szereplők hányszor kaptak Élő Víz előfizetést. Ők összesen 18 előfizetéshez jutottak, az eddig szétosztott 46-ból. A részesedési arány is érzékelteti, hogy érdemes-e rendszeresen elküldeni a megfejtéseket. Bár ezért nem kellett külön tenni semmit, de bizonyos feltétele mindig volt a sorsolásban való részvételnek. Az idén sem lesz másként. Akik a '98/1–5. számig megjelenő 15 rejtvényből, legalább **10**-nek a helyes megfejtését elküldik, azok reménykedhetnek abban, hogy nem kell befizetni a következő évi előfizetést.

Úgy gondolom, azok miatt, akik nem régen kapcsolódtak be a rejtvényfejtők táborába, érdemes szólni arról, hogy miért az én címemre kell küldeni a megfejtéseket. Kezdetben és még jó ideig nem volt gond a központba küldött megfejtésekkel. Egyrészt gyér számuk, másrészt a titkársági munka mennyisége miatt. De az utóbbi esztendőben a rejtvényfejtők aktivitása is növekedett, és ráadásul a központi adminisztrációs feladatok is oly mértékben megnövekedtek, hogy már képtelenek voltak az ott dolgozók a beküldött megfejtéseket is precízen kezelni. Így előfordult, hogy a levelezőlapok és borítékok (néha papírcetlik), csak régen a határidő lejárat után keveredtek elő. Ha már abban az időben is pontozási rendszer lett volna, igen sok reklamációt kellett volna orvosolni. De amióta hozzám jönnek a megfejtések, csak egy panasz volt, ugyanis a postára adott levél nem érkezett meg. „Nagyon elkésett” megfejtés is csupán egy volt. Ez jórészt annak is köszönhető, hogy sikerült megoldanunk az elküldési határidő meghosszabbítását.

Befejezésül a következőket ajánlom szeretettel mindenki figyelmébe:

– *hogya a pontszámaid szerinted nem valósak, akkor ezt azonnal jelezd, mert csak így tudjuk kideríteni, és adott esetben rendezni a problémát;*

– *a megérkezési határidő nem elküldési határidő;*

– *nézd meg jól, mi az elküldendő megfejtés, és a neved, címed feltüntetéséről se feledkezz el;*

– *az igehelyek a Károli-fordítású Bibliából valók, kivéve, ha * van előtte, mert akkor az*

újjfordítású Bibliában kell keresni;

– egy címről, egy családból, egy *Élő Víz-ből*, egy megfejtést illik elküldeni, a többi rejtvényfejtőre való tekintettel;

– ha észrevételed, javaslatod, konstruktív kritikád van, kérlek, tudasd velem, hogy mindnyájan épüljünk általuk.

Kívánom minden kedves Rejtvényfejtőre és Olvasóra az Úr gazdag áldását, és azt, hogy a jövőben is hasznos, áldásos legyen az *Élő Víz*, és benne **e négy oldal** mindenki számára.

A pontverseny állása:

52 pont: Borbély Józsefné, Komócsi Józsefné, Pánczél Jánosné; **51 pont:** Deák M. Jolán, Városi Ibolya, Balla Erzsébet, Mundrucz Istvánné, Sanda Lajosné, Tóth Terézia, Vass Béláné; **50 pont:** D. Nagy Gáborné, Weller József; **49 pont:** Bálint Miklósné; **45 pont:** Barna Frigyes, Berla Ferenc, Hegedűs Péterné, Kertész Angéla, Murvai Lászlóné, Szabó Endre, ifj. Tarr István; **43 pont:** Megyeri Béniné; **40 pont:** Czerovszki Márta; **39 pont:** ifj. Horváth Istvánné, Makkai István, Szakács Györgyné, Török Ferencné; **32 pont:** Durkó Lajosné, Gróf Nándorné; **31 pont:** Édes Zsuzsanna, Gyuricsek Evelin, Kubis Ferencné, Nagy-Ajtai Márta, Plesa Jánosné, Sárík Róbert, Szabó Szilvia; **28 pont:** Pintér Józsefné, Szegedi Andrásné; **25 pont:** Wilhelm Konrád; **23 pont:** Csányiné Farkas Mária, D. Nagy Emma, Kállai Ibolya, Molnár Anita, Sanda Mónika, Seprenyi Mihályné Pirka Andrea; **22 pont:** Bordásné Váradi Krisztina; **20 pont:** Oszkó Viktor; **19 pont:** Windisch Károly; **17 pont:** Duszka Tiborné, Farkas János, Juhász Miklósné, Komócsi Roland, Perei Imre, Szabó Gizella, Virág Róbert; **13 pont:** Kántor Beatrix; **11 pont:** Bordás Zoltánné, Böszörményi Lászlóné, Farkas Gréti, Gáspár Jánosné, Horváth Istvánné, Kiss Katalin, Kriston Rózsa, Ónódi Andrea, Óvári András, Szerdi Hajnalka, Takácsné Makkai Zita.

Elküldendő:

az **1. keresztrejtvényből hiányzó tizenkettedik tanítvány neve (4 pont)**, a **2. keresztrejtvény vízsz. 1. és függ. 21. soraiban található igevers pontos helye (5 pont)**, valamint a **minirejtvény bekarikázott betűiből összerakott szó**, mely egy újszövetségi férfi neve (**1 pont**).

Megérkezési határidő: 1998. május 25.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.*

A	'98/1. szám	rejtvényeinek	helyes	megfejtése:
1.	keresztrejtvény:	*Róm	12,21	(4 pont),
2.	keresztrejtvény:	Dán	12,3	(6 pont),

minirejtvény: **Dávid (1 pont)**.

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* óras testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **Borbély Józsefné** (Csór) nyerte. **Könyvet** nyert: **Komócsi Józsefné** (Makó), **Pánczél Jánosné** (Makó), **Városi Ibolya** (Tatabánya). **Kazettát** nyert: **Deák M. Jolán** (Sülysáp).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

{k1998202}

GYERMEKKERT

{k1998208}

{k1998209}

{k1998210}
{k1998211}
{k1998212}
{k1998213}
{k1998214}
{k1998215}
{k19982C}
{k19982D}